

Forside

Eksamensopgave

Semester:	7. semester
Modul:	Modul 13
Gruppenr.:	Gruppe 19
Antal anslag:	140.974
Titel Dansk:	En kvalitativ undersøgelse af arbejdet med voldsramte kvinder på krisecenter samt deres efterværn.
Titel Engelsk:	A qualitative study of the work with women affected by violence at a women's shelter and their aftercare
Dato:	2. Januar 2026
Vejleder:	Steffen Ernø

Navn:	Tina Kristensen
Studentmail:	Tkris22@student.aau.dk
Navn:	Maria Dahl Madsen
Studentmail:	Mdma22@student.aau.dk
Navn:	Emma Alsen Holmfort
Studentmail:	Eholm22@student.aau.dk

Abstract

Our bachelor project originates from an interest in violence against women and women seeking help at a women's shelter. There is an increasing number of women who are victims of abuse from an intimate partner or near relation. The project focuses on how women who have been victims of violence can avoid becoming repeat cases at the women's shelter. Furthermore, it focuses on how the women's life after staying at a women's shelter is affected by the aftercare of the staff. Our research question for the project is as follows: *How can the social worker work with preventing that women keep returning to the women's shelter and how can they at the same time support the women when they leave the shelter?*

To answer our research question, we have collected data through qualitative interviews, which serves as our primary data. The data were collected through two interviews, one interview with a leader of a women's shelter and one interview with a volunteer at a women's shelter. For our supportive data, we have collected data from two reports by VIVE and Lev Uden Vold. We have analysed the data based on the hermeneutic approach, which has allowed us to understand the different components and afterwards allowing us to understand the project as a whole. To theorize the data from the interviews, we used theories and knowledge such as communication, cross pressure and recognition, which are central to understanding the women who have been victims of abuse.

The most central findings reveal that there is a need for the social worker to work preventative to make sure, that the women don't return to the women's shelter. Furthermore, it shows that the women need a close aftercare to make sure that they don't return to the women's shelter. Many of the social workers use "shadow work" as a compensation to the lack of legal requirement regarding the aftercare. Therefore, to make sure that the women receive a uniformly treatment in the aftercare, there need to be a legal requirement to change how the women are treated in the aftercare nationally. In the women's aftercare there is a need for the social workers to have better qualifications and broader knowledge regarding the women who have been victims of abuse, for an example in the Jobcenter.

In summary, there are challenges regarding how the women receive treatment in the aftercare. We have discussed how there are different solutions to how the aftercare could be better for the women. There are different approaches to how the women can receive the best possible aftercare, some are focusing on the men while other approaches focus on the women.

Indholdsfortegnelse

Indledning.....	4
1. Problemfelt.....	5
1.1 Generelt om partnervold.....	5
1.2 Forskellige former for vold.....	5
1.3 Psykisk vold.....	5
1.4 Fysisk vold	6
1.5 Seksuel vold.....	6
1.6 Istanbulkonventionen.....	7
1.7 Kompetencer ift. vold.....	8
1.8 Lev Uden Vold	8
1.9 Krisecenter.....	9
1.10 De voldsramte kvinders efterværn	10
1.11 Opsummering af problemfelt	11
2. Problemformulering.....	12
2.1 Afgrænsning.....	12
2.2 Begrebsafklaring.....	12
3. Metode	13
3.1 Videnskabsteori.....	13
3.2 Undersøgelsesdesign	14
3.3 Empiri	14
3.3.1 Primær empiri	14
3.3.2 Understøttende rapporter	16
3.4 Transskribering.....	17
3.5 Analysestrategi.....	17
4. Teori	18
4.1 Pierre Bourdieu	18
4.2 Axel Honneth - anerkendelse	19
4.3 Erving Goffman - stigmatisering	19
4.4 Kommunikation.....	20
4.5 Krydspres	21
5. Analyse.....	22
5.1 Den voldsramte kvinde.....	22
5.1.1 Risikofaktorer for den voldsramte kvinde	24
5.1.2 Genskabelse af identitet.....	27

5.2 Hjælpen på krisecenter	32
5.3 Efterværn og tilgængelighed for de voldsramte kvinder	37
5.3.1 Overgangen til et selvstændig liv	41
6. Diskussion	49
6.1 Den omvendte fodlænke	49
6.1.1 Prioritering af ressourcer	50
6.2 Krisecentrenes skyggearbejde	51
6.3 Det kvindejendtlige samfundssyn.....	53
7. Konklusion	54
8. Perspektivering	56
Referenceliste	58
Retskilder	62

Indledning

Vold i hjemmet samt i nære relationer er et problem i det danske samfund, da der er op mod 38.000 kvinder, som oplever fysisk vold og op mod 70.000 kvinder, som oplever psykisk vold årligt. Dette sker samtidigt med at der er mere end 30.000 børn, som er vidne til vold i hjemmet (LOKK, 2025). Kvinder er hyppigere udsat for vold end mænd, og volden, som begås mod kvinderne, er også grovere og mere voldsom. Volden i en relation udvikler sig typisk over tid, hvorfor det kan have alvorlige konsekvenser og i værste tilfælde føre til drab (LOKK, 2025). Det kan for eksempel ses, at i perioden fra 2017-2021 var hver femte drab i Danmark et partnerdrab, og alene i 2025 har der været 10 partnerdrab, som alle har været drab begået på kvinder (Vaaben, Seidelin & Hvilsom, 2025).

Førend det eskalerer, kan kvinderne, som har været udsat for vold i nære relationer, midlertidigt søge ophold på et krisecenter, jf. Servicelovens (SEL) § 109, jf. lovbekendtgørelse 2025-02-11 nr. 155 om social service. I perioden fra 2017-2023 har 12.200 kvinder søgt ophold på et af landets krisecentre (Danmarks Statistik, 2025a). Det svarer til, at der er omkring 2.000 kvinder, som der årligt søger ophold på et krisecenter. Dette taler ind i tendensen, hvor volden mod kvinder er grovere, hvorfor der er et behov for at de søger ophold på et krisecenter. Derudover er der en tendens til, at der er mange af de voldsramte kvinder, der vender tilbage til krisecentrene efter endt ophold. Det ses, at hver fjerde kvinde på krisecentrene, er genganger (Holm, 2024). Ud fra lovgivningen, fremgår det, at der er fastsat støtte i overgangen til et selvstændigt liv, med en koordinerende rådgiver og ti timers psykologhjælp (SEL, § 109 stk. 8 og 10). Men er dette tilstrækkeligt, i forhold til at sørge for, at kvinderne ikke bliver gengangere på krisecentrene.

Baggrunden for dette projekt udspringer af en interesse for socialrådgiverens arbejde med voldsramte kvinder på krisecentre, særligt med fokus på, hvordan socialrådgiveren kan arbejde forebyggende med gengangere på krisecentre, samt støtte kvinderne i overgangen til et selvstændigt liv uden vold. Vi vil i vores bachelorprojekt undersøge, hvordan personalet på krisecentrene kan bidrage til at forebygge, at de voldsramte kvinder bliver gengangere. Derudover vil vi undersøge, hvordan man ellers kan forebygge, at de voldsramte kvinder bliver gengangere på krisecentrene. Yderligere vil vi undersøge, hvilken betydning efterværnet har, for at de voldsramte kvinder mestrer et selvstændigt liv.

1. Problemfelt

I dette afsnit vil vi beskrive de problemstillinger, som der er i forbindelse med arbejdet med partnervold og voldsramte kvinder på krisecentre.

1.1 Generelt om partnervold

I følge offerundersøgelsen, som er udarbejdet af Justitsministeriets Forskningsenhed i samarbejde med Rigspolitiet, Københavns Universitet og Det Kriminalpræventive Råd, fra 2023 viser den, at 2,4% af de adspurgte, har været udsat for vold begået af en forhenværende partner eller nuværende partner, inden for det seneste år. Dette er svarende til cirka 97.000-120.000 personer i aldersgruppen 16-79 år (Justitsministeriets Forskningsenhed, 2025). Størstedelen af ofrene for partnervold er kvinder, da det kan ses, at det er 61% af de adspurgte i undersøgelsen, som er kvinder. Dette er svarende til 2,9% af den danske befolkning af kvinder i alderen 16-79 år (Justitsministeriets Forskningsenhed, 2025).

1.2 Forskellige former for vold

Partnervold inddeles typisk i tre kategorier, da dette er de mest hyppige former for partnervold, som er psykisk, fysisk og seksuel vold.

Det kan ligeledes udledes fra en undersøgelse fra VIVE fra 2020, at kvinder, som er udsat for partnervold, ofte er multiudsatte. Dette betyder, at de er udsat for mere end en form for vold fra enten en nuværende eller forhenværende partner (Ottosen & Østergaard, 2022). I de følgende afsnit vil vi uddybe de forskellige former for vold.

1.3 Psykisk vold

Ifølge undersøgelsen fra VIVE er psykisk vold den mest udbredte form for vold mod kvinder, idet 3,9 % af de adspurgte kvinder har rapporteret at have været udsat for denne form for vold (Ottosen & Østergaard, 2022). Psykisk vold kan defineres som følgende: *“psykisk vold i nære relationer er gentagne handlinger, som nedgør, ydmyger, krænker, manipulerer, truer eller isolerer. Handlingerne kan ske i affekt eller være planlagte og have til formål at kontrollere eller begrænse den voldsudsattes livsudfoldelse”* (Lev uden vold, 2025a). Siden 1. april 2019 er psykisk vold ligeledes blevet gjort strafbart, hvilket vi vil uddybe senere i projektet. Psykisk vold kan ofte være svært at definere, hvorfor

ofrene også kan være i tvivl om hvorvidt de udsættes for psykisk vold. Der kan derfor også være forskellige former for psykisk vold med forskellige alvorsgrader, hvor strafferammen differentierer. Det handler derfor heller ikke kun om det at man bliver udsat for den psykiske vold, men volden ligger lige så meget i mønstrene og gentagelserne (Lev uden Vold, 2025b). Tegn på psykisk vold kan blandt andet være hvis partneren er manipulerende og kontrollerende, eller hvis partneren bestemmer hvem man må se eller truer med at ødelægge ens ting. Det kan ligeledes være tegn på psykisk vold hvis man isolerer sig fra sin familie og venner fordi det er lettere eller gør ting, som man ikke har lyst til på grund af sin partner. Den psykiske vold kan have konsekvenser for den fysiske, psykisk og sociale trivsel. Det kan ligeledes påvirke arbejdsevnen og være skyld i udvikling af angst, PTSD og depression (Lev uden Vold, 2025b). Et andet aspekt af den psykiske vold, er stalking, hvor man gentagende gange udsættes for hændelser, der er krænkende eller forstyrrende for ofrets liv. Det ses, at stalkere ofte er forhenværende partnere, og at de er drevet af eksempelvis hævn eller ønsket om at genoprette relationen (Danner, 2025a).

1.4 Fysisk vold

Undersøgelsen fra VIVE viser ligeledes, at lidt under en procent af befolkningen, har været udsat for fysisk vold begået af en partner. Det ses, at kvinder bliver udsat for fysisk partnervold dobbelt så ofte som mænd, og undersøgelsen viser endvidere, at 1,2 % af de adspurgte kvinder har været udsat for fysisk vold inden for det seneste år (Ottosen & Østergaard, 2022). Den fysiske vold kan differentiere fra lussinger eller skub til voldsommere vold såsom angreb med kniv eller drab (Lev uden Vold, 2025c). Som nævnt i indledningen, udsættes kvinder oftere for grovere vold end mænd, og volden kan eskalere og føre til drab (LOKK, 2025). Den fysiske vold kan desuden også være med til at påvirke den psykiske tilstand, da man kan opleve stress, frygt og gradvis svækkelse af selvværdet (Lev uden Vold, 2025c).

1.5 Seksuel vold

Den seksuelle vold kan ofte også udspringe som psykisk vold i form af at få overskredet sine seksuelle grænser. Dette kan blandt andet være i forhold til at have sex for at undgå den dårlige stemning. Det er ikke kun fysiske overgreb, som er problematiske, men også den psykiske tvang, som bliver normaliseret i relationen, og dermed en del af hverdagen for mange, der er udsat for seksuel vold. Ofre for seksuel vold skaber ofte strategier for at beskytte sig selv, hvilket kan indebære at de siger

ja til ting som der overskrider deres grænser, da alternativerne opleves som værre. Den seksuelle vold kan blandt andet være seksualiseret digital vold, utroskab og uønskede berøringer (Danner, 2025b).

1.6 Istanbulkonventionen

Istanbulkonventionen er en konvention, som Europarådet har vedtaget med det formål at bekæmpe og forebygge vold i hjemmet og vold mod kvinder. Formålet med konventionen, er at få indført en nultolerance overfor denne slags vold. Konventionen er ligeledes bidragende til at skabe ligestilling mellem kønnene. Konventionen betragter vold mod kvinder som en krænkelse af menneskerettighederne og derved også en diskrimination af det enkelte individ. Yderligere gøres flere handlinger strafbare i henhold til konventionen, hvilket medfører, at de lande, som ratificerer den, er forpligtet til at implementere disse tiltag i deres retslige system. Dette er handlinger såsom seksuel vold og vold i hjemmet, herunder psykisk vold. Når man har forpligtet sig til konventionen, er der blandt andet nogle krav landene skal efterleve. Der er blandt andet nogle krav i forhold til forebyggelse, hvor landene skal videreuddanne de fagprofessionelle, som til dagligt arbejder med voldsramte kvinder. Derudover skal der være et passende antal krisecentre, hvor der er gratis telefonrådgivning døgnet rundt (Council of Europe, 2025).

Den 1. august 2014 underskrev og ratificerede Danmark Istanbulkonventionen. Dette har derved haft betydning for lovgivningen, da de danske politikere har været forpligtet til at tage politisk handling, for at kunne efterleve kravene i konventionen (Kloch, 2025). På baggrund af at Danmark har ratificeret Istanbulkonventionen, kan det ses, at der efterfølgende er vedtaget love såsom lov om samtykke samt lov om kriminalisering af psykisk vold, jf. Straffelovens §§ 216 og 243, LBKG 2024-11-05 nr. 1145. Det betyder, at man kan blive straffet med enten en bøde eller fængselsstraf i op til 3 år, for at begå psykisk vold mod en partner eller tidligere partner. Derudover er der også blevet vedtaget lov om kriminalisering af stalking, jf. Straffelovens § 242, hvorfor man også her kan straffes med enten en bøde eller fængselsstraf i op til 3 år. For at sikre at de lande, som har tiltrådt konventionen, overholder de gældende krav, har Europarådet nedsat en overvågningsenhed bestående af blandt andet en ekspertgruppe. Denne enhed har blandt andet påpeget, at der i Danmark er behov for mere voldsfaglig viden hos de fagprofessionelle, som arbejder med voldsramte kvinder (Kloch, 2025).

1.7 Kompetencer ift. vold

Ifølge Europarådets ekspertgruppe har Danmark endnu ikke fuldt ud levet op til Istanbulkonventionens forpligtelser, hvad angår at sikre tilstrækkelig voldsfaglig viden blandt de fagprofessionelle (Kloch, 2025). I en rapport udarbejdet af VIVE fra 2025, belyses det hvordan opsporing og opkvalificering af fagprofessionelle kan være med til at bryde mønstrene for vold (Schmidt, et. Al., 2025). Rapporten understreger vigtigheden af, at opkvalificere de fagprofessionelle, så de har de bedste kompetencer i forhold til at kunne identificere problematikker omkring vold, og dermed opspore de voldsramte. Der understreges ligeledes hvordan det ikke kun gælder for socialrådgiverne på krisecentrene, men det gælder også for socialrådgiverne i beskæftigelsesindsatsen eller i sundhedsplejen. Dette betyder, at de vil være i stand til at opspore volden, og snakke om volden med de kvinder, som har haft ophold på krisecenter. Et andet vigtigt element, som rapporten belyser, er det tværfaglige samarbejde mellem socialrådgivere/politi og de voldsfaglige organisationer. Dette samarbejde er med til at styrke den samlede indsats i forhold til voldsramte, ved at sikre en mere helhedsorienteret og koordineret indsats. Disse tiltag er i sidste ende bidragende til at de adspurgte borgere i undersøgelsen oplevede at volden enten stoppede eller blev væsentligt forbedret under forløbet (Schmidt, et. Al., 2025) Det betyder ligeledes, at det tydeliggøres, at der er et stort behov for en opkvalificering af de fagprofessionelle i kommunerne.

1.8 Lev Uden Vold

I år 2016 indgik regeringen og flere andre partier en aftale om, hvordan satspuljen for 2017 på Social- og Indenrigsområdet skulle anvendes og fordeles. Partierne blev blandt andet enige om, at der var behov for en bedre samlet indsats mod vold i nære relationer. Dette skulle blandt andet gøres gennem en række initiativer, som skulle være bidragende til en helhedsorienteret indsats. Disse initiativer skulle derfor også ses som en forlængelse af den allerede gældende handlingsplan på voldsområdet (Social- og Boligministeriet, 2016). Aftalen indeholder blandt andet, at der tilføres midler til allerede eksisterende behandlingstilbud for personer der oplever vold i nære relationer. Derudover tilføres der midler til en landsdækkende enhed med fokus på vold i nære relationer, som blandt andet skal drive en landsdækkende hotline, hvor de ansatte skal rådgive og vejlede voldsramte mænd og kvinder. Denne enhed skal ligeledes kunne stå for at dele og videreformidle viden om vold i nære relationer, og tilbyde efterværnsaktiviteter for de voldsudsatte og deres børn. Til disse opgaver, afsættes der kr. 65,66 mio. i perioden 2017 – 2020 (Social- og Boligministeriet, 2016). Den 8. februar 2017 blev den

landsdækkende enhed udbudt, hvor der den 1. juni 2017 blev oprettet en enhed kaldet Lev Uden Vold. Lev Uden Vold er en organisation, som er en sammenslutning af fem forskellige voldsfaglige organisationer; Mødrehjælpen, LOKK, Dialog mod Vold, Danner og Fundamentet (Social- og Boligstyrelsen, 2017). Lev Uden Vold er en selvejende institution, som har en uafhængig bestyrelse. Bestyrelsen består af en repræsentant fra hver af de fem stiftende organisationer samt yderligere tre bestyrelsesmedlemmer (Lev Uden Vold, 2025d). Lev Uden Vold blev yderligere sikret videre finansiering i 2024 gennem udmøntning af reserven på Social- Sundheds og Arbejdsmarkedsområdet. Dette betyder, at Lev Uden Vold er sikret finansiering indtil 2028 (Social- og Boligministeriet, 2024). Lev Uden Vold fokuserer primært på det opsporende, forebyggende og rådgivende arbejde. Det betyder også, at deres fokus ikke er på for eksempel behandling og efterværn efter ophold på et krisecenter (Lev Uden Vold, 2025d).

1.9 Krisecenter

Man begyndte at forholde sig til vold i nære relationer omkring år 1978, hvor det første kvindekrisecenter blev oprettet. Årene efter blev der oprettet krisecentre i hele landet (Lev Uden Vold, 2018).

Som tendensen er på nuværende tidspunkt, er der stadig et stort behov for krisecentre, da kvinder oftere udsættes for voldsomme og mere grov vold end mænd. Dette kan have en betydning for, at de har behov for at søge midlertidigt ophold på et krisecenter (LOKK, 2025). Det kan for eksempel udledes fra tabeller fra Danmarks Statistik, at der er et stigende antal af kvinder, som søger ophold på et krisecenter. Fra 2017-2024 er der næsten sket en fordobling i antallet af kvinder på krisecentre, hvor der i 2017 var 1.697 kvinder på krisecenter til der i 2024 var 3.106 kvinder på krisecenter (Danmarks Statistik, 2025b). Før i tiden var mange af krisecentrene baseret på frivillige kræfter, og der blev arbejdet ud fra tankegangen, at "kvinde hjælper kvinde". Der gøres stadig brug af frivillige i dag, men der er sket en større professionalisering af arbejdet på krisecentrene, hvor kvinderne i højere grad bliver mødt af fagprofessionelt personale (Mandag Morgen, 2011). Det sætter derfor høje krav til de mange frivillige, som krisecentrene stadig er afhængige af. Der er ikke noget krav eller nogle forventninger til, at de frivillige på krisecentrene skal igennem et kursus eller lignende, når de starter som frivillige. Flere frivillige udtrykker, at de ikke føler, at de er klædt ordentligt på til opgaven, da de kun har deres erfaring, og ikke nogen faglighed at søge mod (Socialstyrelsen, 2022). Mange af de kvinder, som søger ophold på krisecenter, oplever også vold, efter endt ophold på

krisecenter. Dette betyder også, at overgangen fra krisecenter til et selvstændig liv, er en central del af processen med at bryde med volden (Syddansk Universitet, 2021). Overgangen fra at bo på et krisecenter til at skulle bo i egen bolig kan derfor også være en udfordring for kvinderne. Det fremgår, at hver fjerde kvinde på et krisecenter er genganger, grundet manglende støtte i overgangen fra krisecenter til egen bolig og et selvstændigt liv. Når kvinderne forlader krisecentre, har de ret til en koordinerende sagsbehandler samt op til ti timers psykologhjælp. Dette er dog ofte ikke tilstrækkeligt, da kvinderne har brug for mere omfattende hjælp, grundet deres komplekse situation, hvor mange af kvinderne for eksempel har udviklet PTSD (Holm, 2024).

1.10 De voldsramte kvinders efterværn

Efterværnet er en indsats, som er i forlængelse af et ophold på krisecenter. Efterværn defineres som *“en tilrettelagt støtte og hjælp efter ophold på krisecenter eller i botilbud med forskelligartet omfang og indhold”* (Lev Uden Vold, 2018). Efterværnet kan opdeles efter forskellige kategorier som re-orientering, behandling, rådgivning, beskyttelse og koordinering (Lev Uden Vold, 2018).

Når kvinder forlader krisecentre, er der ikke noget politisk og lovmæssigt bestemt i forhold til efterværnet, udover at der kan tilbydes ti timers psykologbehandling samt en koordinerende rådgiver, jf. SEL § 109 stk. 8 og 10. Den koordinerende rådgiver står for at understøtte kvinderne i kommunens tilbud i forhold til blandt andet økonomi, skole, arbejdsmarked, bolig, sundhedsvæsen og daginstitutioner. Den koordinerende rådgiver tilbydes indtil personen er etableret i egen bolig, jf. SEL § 109 stk. 8. Det er også forskelligt hvor den koordinerende rådgiver er placeret alt efter den konkrete kommune. Det kan for eksempel ses, at i nogle kommuner er den koordinerende rådgiver placeret på rådhuset, hvorimod den koordinerende rådgiver på det krisecenter, som vi har interviewet, er placeret på selve krisecentret (Bilag 1, 8.38 - 9.26). Det ses ofte, at den koordinerende rådgiver og psykologbehandlingen ikke er tilstrækkeligt i forhold til efterværnet, hvorfor mange krisecentre er nødt til at supplere disse tiltag med deres eget efterværn (Lev Uden Vold, 2018). Det betyder ligeledes, at det kan være forskelligt fra krisecenter til krisecenter, i forhold til hvilken hjælp de kan tilbyde kvinderne, efter endt ophold på krisecenter. Støtten i efterværnet består primært af frivillige indsatser og fondsfinansierede indsatser, hvorfor støtten afhænger af hvilket krisecenter, som kvinderne søger ophold på (Lev Uden Vold, 2018; Holm, 2024). Det er derfor op til de enkelte krisecentre, at vurdere hvordan, og hvorvidt de har ressourcerne til, at varetage kvindernes efterværn. I en undersøgelse fra Lev Uden Vold ses det, at der er 64% af de deltagende krisecentre, som udbød

efterværn, udover det politisk bestemte (Lev Uden Vold, 2018). Hertil svarede over halvdelen af de adspurgte kvinder, at de gjorde brug af efterværnet, hvilket indikerer et behov for supplerende efterværn. Det supplerende efterværn består blandt andet af netværksdannelse, praktisk støtte og individuel rådgivning. Krisecentre er ikke et behandlingstilbud, hvorfor de blandt andet ikke direkte må udbyde psykologbehandling som en efterværnsindsats (Lev Uden Vold, 2018).

1.11 Opsummering af problemfelt

Med afsæt i vores problemfelt kan vi se, at der er forskellige problemstillinger der relaterer sig til emnet. Det fremgår ud fra vores problemfelt, at vi ser en problemstilling i forhold til det store antal gengangere på krisecentre og det mangelfulde efterværn. Partnervold er et fortsat problem i det danske samfund, hvorfor der skal sættes mere fokus på gengangere på krisecentre samt hvordan dette kan forebygges. Derudover ser vi en problemstilling i, at de fagprofessionelle i kommunerne mangler voldsfaglig viden. De mangler kompetencerne til at åbne op for de svære samtaler, men samtidig også til at opspore de voldsramte kvinder (Schmidt, et. Al., 2025). Kvinder på krisecentre har meget komplekse problemstillinger, hvorfor det kræver særlige faglige kompetencer, som de fagprofessionelle i kvindernes efterværn, ikke nødvendigvis har, og dermed ikke kan håndtere de komplekse problemstillinger. Dette kan for eksempel være de fagprofessionelle på jobcentrene. Kvinderne har ikke blot oplevet vold, men oplever også følgevirkningerne heraf såsom PTSD og traumer (Holm, 2024). Yderligere ser vi en problemstilling i, at der ikke er fastsat noget politisk og lovmæssigt i forhold til efterværn, når kvinderne forlader krisecentrene. Det afhænger af det enkelte krisecenter, og dermed den enkelte kommune, hvilket betyder at kvinderne får forskellig hjælp, alt efter hvor i landet de søger ophold (Holm, 2024). Vi finder derfor interesse i, hvordan man kan forebygge, at de voldsramte kvinder bliver gengangere på krisecentrene samt hvordan man kan opkvalificere de fagprofessionelles voldsfaglige kompetencer. I den forbindelse finder vi det også interessant, at undersøge hvordan personalet på krisecentret, kan støtte og hjælpe de voldsramte kvinder, i overgangen fra krisecenter til et selvstændigt liv.

2. Problemformulering

Hvordan kan socialrådgiveren arbejde med forebyggelse af gengangere på krisecentre og samtidig understøtte kvindernes overgang til et selvstændigt liv uden vold?

2.1 Afgrænsning

Vi finder det relevant at arbejde med voldsramte kvinder og kvinder på krisecentre, idet det er et veldokumenteret problem, at kvinder bliver udsat for partnervold (LOKK, 2025). Derudover finder vi det relevant, da det er et stigende problem i samfundet, at flere og flere kvinder søger ophold på et krisecenter, og mange af disse viser sig, at være gengangere (Danmarks Statistik, 2025b; Holm, 2024). Det er et relevant emne at arbejde med, da det er vigtigt at undersøge, hvordan man giver de voldsramte kvinder de bedste vilkår, for at kunne mestre et selvstændigt liv efter endt ophold på krisecenter. I forlængelse heraf, finder vi det relevant at undersøge hvorfor efterværnet differentierer, afhængigt af hvor de voldsramte kvinder søger ophold. Derudover er det relevant at undersøge, hvilken betydning de voldsfaglige kompetencer har for det fagprofessionelle personale i kommunerne, i forhold til antallet af gengangere på landets krisecentre. Dette kan blandt andet være ved at styrke de fagprofessionelles kompetencer, i forhold til opsporing og forebyggelse, hvorfor de fagprofessionelle i for eksempel jobcentrene bliver opkvalificerede, så de har kompetencerne til at se tegnene på vold og dermed også tage den efterfølgende samtale om emnet.

2.2 Begrebsafklaring

Vi vil afklare hvad vi mener, når vi gennem projektet bruger udtrykket *et selvstændigt liv*. Med dette mener vi, at det er når den voldsramte kvinde ikke længere er afhængig af den voldelige partner. Det er når kvinden formår at skabe et liv efter endt ophold på krisecenter, hvor hun er i stand til at tage vare på sig selv. Det er ligeledes når den voldsramte kvinde formår at skabe et liv uden vold.

3. Metode

I dette afsnit vil vi udfolde hvilke metoder, som vi vil benytte os af igennem projektet. Afsnittet består blandt andet af redegørelse for projektets videnskabsteoretiske tilgange, analysestrategi, præsentation af empiri mm.

3.1 Videnskabsteori

I det følgende afsnit vil vi redegøre for, hvordan vi vil gøre brug af hermeneutikken som den videnskabsteoretiske tilgang.

Inden for hermeneutikken findes der ikke én sandhed, i stedet forstås, at ting kan fortolkes på forskellige niveauer, som er præget af ens forforståelser (Guldager, 2015).

Hermeneutikken er også præget af en vekselvirkning af hvordan ens forståelse hele tiden er i forandring, da man gennem ny viden tillærer sig en ny forforståelse, og sådan vil der være en konstant pendling af viden. Dette er med til at vi gennem vores projekt hele tiden skaber en dybere forståelse for emnet. Dette gør vi ligeledes når vi indsamler empiri gennem vores interviews, og dermed skaber en ny forforståelse (Guldager, 2015).

Gennem delforståelser baseret på blandt andet interviews med en leder fra et krisecenter og en tidligere frivillig fra et krisecenter, som har socialrådgiverbaggrund, samt gennem vores indsamlede data og vores forforståelser, vil vi skabe en samlet helhedsforståelse for emnet. Vi vil igennem projektet være opmærksomme på vores forforståelse, som hele tiden vil være i forandring jo længere vi kommer i processen (Guldager, 2015). I begyndelsen af vores projekt har vi en forforståelse af, at når kvinder opsøger krisecentre, modtager de den nødvendige hjælp. De oplever at blive taget hånd om, samtidig med at de i høj grad er afskåret fra omverdenen. Derudover antog vi, at overgangen til et selvstændigt liv blev håndteret på en hensigtsmæssig måde, og at kvinderne modtog den rette støtte når de forlod krisecentret. Vi har efterfølgende tilegnet os ny viden, som har givet os en ny forforståelse, hvorfor vi har været i stand til at lave en interviewguide ud fra vores nye forforståelse. Vores nye forforståelse har gjort det muligt, at stille spørgsmål i interviewet, som forholder sig til for eksempel manglen på efterværn eller manglen på kompetencer blandt det fagprofessionelle personale i kommunerne. Vi har gennem projektet tilegnet os ny viden gennem vores empiri, hvorfor vi netop, er blevet bevidste om, at der ikke kun findes en sandhed blandt vores informanter og vores understøttende rapporter. Det betyder også, at vores problemformulering kan belyses og tolkes forskelligt, afhængigt af hvilket perspektiv, som den anskues fra (Guldager, 2015).

Ved at have gjort brug af den hermeneutiske tilgang, er vi blevet bevidste om hvilke problematikker der er i arbejdet med voldsramte kvinder og kvinder på krisecentre. Vi har fået en dybere forståelse for vigtigheden af, at de får den rette hjælp efter endt ophold på krisecenter, lige så vel som vigtigheden i at det fagprofessionelle personale i kommunerne har de rette kompetencer til at håndtere og indlede samtalerne omhandlende vold.

3.2 Undersøgelsesdesign

I det følgende afsnit vil vi præsentere, hvordan vi vil anvende den abduktive tilgang samt den kvalitative metode i vores projekt, og hvordan samspillet kan bidrage til ny viden og nye forforståelser.

I forlængelse af, at vi vil gøre brug af hermeneutikken, vil det ligeledes være relevant at benytte den abduktive tilgang, hvor vi tilgår vores indsamlede empiri med en forforståelse for emnet (Thagaard, 2004). På baggrund af vores indsamlede data, skaber vi en dybere forståelse for emnet, hvor vi veksler mellem teori og empiri, så der hele tiden skabes en ny viden og en ny forforståelse. Tilgangen fokuserer på hvordan der tilgås det empiriske materiale med én forforståelse, og hvordan dette kan være med til at skabe en ny forforståelse ved at analysere vores empiri. Dette bidrager ligeledes til, at der undervejs kan opstå nye problemstillinger. Formålet med at benytte denne tilgang er dermed også, at der udvikles ny viden om vores emne (Thagaard, 2004)

Den abduktive tilgang er velegnet i forhold den kvalitative metode, da denne tilgang er mere åben og derfor bedre kan håndtere det uventede, fremfor den deduktive og induktive tilgang, som er mindre åbne og mere strukturerede. Ved at vi gør brug af den kvalitative metode, går vi ligeledes mere i dybden med emnet, og der kan derfor forekomme ny og uforudset viden undervejs i interviewene, hvorfor det giver mening for os at benytte den abduktive tilgang (Thagaard, 2004).

3.3 Empiri

I følgende afsnit vil vi præsentere den empiri, som danner grundlaget for vores opgave. Vi vil både præsentere vores primære empiri samt vores understøttende rapporter.

3.3.1 Primær empiri

Til indsamling af vores primære empiri, har vi gjort brug af den kvalitative metode, hvor vi har

indsamlet empiri gennem interviews over Teams. Vi har anvendt den kvalitative metode til at interviewe relevante personer indenfor emnet omhandlende voldsramte kvinder og kvinder på krisecenter. Denne metode anvendte vi, da det har givet os mulighed for at få mere dybdegående og mere fyldestgørende svar. Derudover har det givet informanterne mulighed for at deltage aktivt i interviewene, hvorved man også har undgået at informanterne misforstod de spørgsmål, som der blev stillet (Ingemann et al., 2018). Dette betød derved, at strukturen i interviewene var semi-strukturerede, da dette gav mere fleksibilitet i forhold til, at kunne have en mere åben dialog undervejs. Dette kunne derfor også være bidragende til at give os nogle nye perspektiver, som vi ikke umiddelbart havde overvejet ved starten af interviewet. I forlængelse af det, fandt vi det relevant at interviewe en leder på et krisecenter, og en forhenværende frivillig på et krisecenter, da vi mener, at de kan bidrage til at give os ny viden og nye perspektiver i forhold til vores problemformulering. Vi mener, at en leder på et krisecenter, kan være med til at give os et indefra perspektiv i forhold til processerne og hvordan der arbejdes med voldsramte kvinder på et krisecenter. Yderligere mener vi, at en frivillig, kan være med til at give os et andet perspektiv i forhold til en fastansat eller en leder, da disse får løn, og dermed har et andet incitament og udgangspunkt for at være på krisecentret.

3.3.1.1 Interviewguide

Vi har udarbejdet separate interviewguides, som vi har taget udgangspunkt i, og disse interviewguides har vi yderligere gjort brug af, i forhold til at strukturere interviewene. Interviewguiderne er tilpasset alt efter hvilken informant, der blev interviewet, da informanterne ikke har de samme kompetencer og viden. Vi har sendt vores spørgsmål på forhånd, sådan at informanterne har haft mulighed for at reflektere over deres svar inden, og dermed har haft mulighed for at give et kvalificeret svar (Ingemann et al., 2018). Vi sikrede vores data ved at optage interviewene som en lydfil, hvilket også gav os muligheden for at være nærværende i interviewene, da vi ikke skulle koncentrere os om at tage noter undervejs.

Inden vi startede vores interviews, sørgede vi for, at vi havde fået informanternes samtykke, samt informeret dem om deres mulighed for at trække samtykket tilbage, jf. Databeskyttelsesforordningen (DBF) artikel 4, stk. 11 og artikel 7, stk. 3 af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016. Vi var ligeledes opmærksomme på, under behandling af oplysningerne fra interviewet, at vi har tavshedspligt, jf. DBF artikel 90, stk. 1.

3.3.2 Understøttende rapporter

Til projektets understøttende rapporter anvendes der rapporter fra VIVE og Lev Uden Vold. Rapporten fra VIVE er fra 2020, "Partnervold i Danmark 2020" (Ottosen & Østergaard, 2022). Den anden rapport er fra Lev Uden Vold, og er fra 2024, "Partnervoldens karakter - En undersøgelse af forekomst, virkninger og afhængighedsforhold" (Lev Uden Vold, 2024). Disse rapporter skal være med til at understøtte den primære empiri i analysen.

Formålet med at inddrage disse rapporter, er blandt andet at belyse hvilke kvinder, som har tendens til at indgå i voldelige relationer. Derudover inddrages de, for at belyse vigtigheden af kendskabet til risikofaktorer, i forhold til hvorfor nogle kvinder indgår i voldelige relationer samt hvorfor de vender tilbage til de voldelige relationer (Ottosen & Østergaard, 2022; Lev Uden Vold, 2024).

3.3.2.2 Informanter

Vores primære empiri bygger på interviews med en leder på et krisecenter og en forhenværende frivillig på et krisecenter. Vi har fået kontakt med en leder på et krisecenter ved at skrive rundt på mail til forskellige krisecentre, hvor denne leder var den eneste, der var interesseret i at deltage. Vi vurderer, at lederens input til vores projekt er relevant, da lederen gennem sine mange års erfaring har stor viden på området, hvorfor det kan bidrage til ny viden til vores projekt. Som leder er man ikke altid med i den daglige drift, dog ses det, at vores informant indgår i den daglige drift, samt i hverdagen, hvor lederen arbejder med kvinderne, hvorfor dennes perspektiv og viden har stor relevans.

Derudover har vi gennem netværk fået kontakt til en anden informant, som er tidligere frivillig på et krisecenter. Denne informant har socialrådgiverbaggrund, hvorfor informanten har det samme vidensgrundlag som os. Vi er opmærksomme på, at da informanten ikke længere er frivillig på et krisecenter, kan dette have betydning for at denne ikke længere har indsigt i den aktuelle situation på området. Vi vurderer dog, at informantens viden på området stadig har relevans, da de problematikker denne oplevede, stadig er gældende på krisecentre i dag.

Vi vurderer, at vores interview med lederen og den frivillige på de to krisecentre har været fyldestgørende, hvorfor der ikke har været behov for at søge yderligere informanter. Vi er bevidste om, at vores empiri derfor ikke er lige så repræsentativt, som hvis vi havde flere informanter, men vi har vurderet, at vores informanter har gjort os i stand til at besvare vores problemformulering.

3.3.2.3 Fravalg af informanter

Som led i udvælgelsen af informanter, har vi også fravalgt informanter. Vi har valgt at se det fra personalets perspektiv, hvor vi har fravalgt borgerperspektivet. Dette har vi valgt at gøre, da vi mener, at for at kunne besvare vores problemformulering bedst muligt, kræver det personalets perspektiv og viden, fremfor borgerperspektivet. Hvis vi skulle bruge borgerperspektivet til at besvare problemformuleringen, ville dette kræve en meget større undersøgelse, da det ville kræve flere personer, for at gøre undersøgelsen mere repræsentativ. Hvis vi blot havde fået adgang til én voldsramt kvinde, kunne dette interview hurtigt blive biased af hendes oplevelse af systemet, efterværnet samt den enkelte rådgiver. Derudover kan det også være en svær målgruppe at få kontakt til, da er et følsomt emne at snakke om for kvinderne.

3.4 Transskribering

I vores projekt har vi anvendt en enkel transskriberingsmetode, hvor vi har transskriberet interviewene, så de er så tæt på interviewene som muligt. Vi har undladt ting såsom pauser eller andre unødige ord, så transskriberingen fremstår så ren som muligt. Vi har dog fokuseret på at bevare størstedelen af interviewet, så vi har så meget empiri som muligt, at arbejde med. Dette giver os de bedste forudsætninger for at skabe systematisk og overskueligt data, som kan bruges i analysen (Ingemann, 2018). Vi har også fokuseret på, at transskriberingen skal fremstå så anonym som muligt, hvorfor navne og lokaliteter er blevet anonymiseret, hvilket også beskytter vores informanternes identitet (Ingemann, 2018).

3.5 Analysestrategi

I vores projekt har vi gjort brug af den klassiske indholdsanalyse, også kaldet den temacentret analyse, hvor der er fokus på informantens oplevelse af et fænomen samt de temaer, som knytter sig til dette. Dette er en strategi, hvor vi læser vores empiri igennem, koder det og derefter inddeler det i temaer (Ingemann et al., 2018). Informanternes opfattelse af de forskellige tematikker analyseres, for at de derefter kan sammenlignes og kobles sammen, i forhold til de forskellige informanternes måder at forholde sig til et bestemt tema. Dette gjorde det muligt, at analysere de forskellige mønstre i tematikkerne, i forhold til ligheder og forskelle blandt informanterne. Ved at vi gjorde brug af denne strategi, skulle vi være opmærksomme på, at temaerne er sammenhængende, og dermed ikke blev taget ud af kontekst, så vi mistede overblikket. Tematikkerne fra vores informanter, bidrog til en

helhedsforståelse, for den overordnede tendens, som gjorde sig gældende i forhold til vores målgruppe (Ingemann et al., 2018).

Yderligere gjorde vi, i vores analyse, brug af både meningskondensering og meningsfortolkning. Vi benyttede meningskondenseringen, til at fremhæve den vigtigste essens af vores interviews. Det gjorde vi, ved at afkorte interviewene og fjerne det overflødige, således det væsentlige for vores projekt tydeliggøres og hovedtrækkene dermed blev fremhævet. Dette blev gjort sådan, at sætningen ikke mistede sin betydning. Herefter benyttede vi meningsfortolkning, til at komme i dybden med essensen af det vi havde afdækket, ved at fortolke den og sætte teori på, og belyse hvad der kunne lægge bag (Ingemann et al., 2018).

4. Teori

I dette afsnit vil vi redegøre for relevant teori, som vi vil bruge til at analysere vores empiri.

4.1 Pierre Bourdieu

Det er relevant at gøre brug af Pierre Bourdieus teori om kapital, habitus, felt og doxa, for at få en bedre forståelse for de voldsramte kvinder samt for at få et dybere kendskab til deres levevilkår. Det giver endvidere en bedre forståelse for hvordan voldsramte kvinders handlemuligheder kan formes, og eventuelt begrænses, af deres sociale position og tidligere livserfaringer (Larsen, 2013). Pierre Bourdieu skelner mellem tre former for kapital: den økonomiske kapital, den kulturelle kapital og den sociale kapital. Den økonomiske kapital udgør materielle goder, som penge. Den kulturelle kapital udgør kulturel forståelse og uddannelse, der anerkendes og anses som nyttig i den givne kontekst. Den sociale kapital udgør netværk og sociale relationer samt hvilken status disse netværk og relationer har i samfundet. Pierre Bourdieus kapitaler er derfor relevante i forhold til voldsramte kvinder og kvinder på krisecentre, da de kan være med til at analysere hvorfor nogle kvinder kan have svært ved at forlade voldelige relationer, og hvorfor de vender tilbage til den voldelige relation. Kapitalerne er ligeledes med til at belyse de magtforhold, som der kan udspille sig i voldelige relationer.

Dette gør sig ligeledes gældende for habitusbegrebet, som kan hjælpe os til at forstå, hvorfor kvinderne handler og begår sig som de gør. Det giver ligeledes en forståelse for, hvilken baggrund og opvækst kvinderne kommer fra (Larsen, 2013).

Det er dermed også relevant at se på hvordan kvinderne begår sig på de forskellige felter, og hvordan doxa'en har indvirkning på felterne (Larsen, 2013). Hvert felt, som kvinderne begår sig på, har forskellige doxa'er, hvorfor der ligeledes er et stort arbejde for den fagprofessionelle, i forhold til at støtte de voldsramte kvinder med at navigere på de forskellige felter og i de dertilhørende doxa'er (Larsen, 2013).

4.2 Axel Honneth - anerkendelse

Det er også relevant at gøre brug af Axel Honneths teori om anerkendelse, da vi blandt andet kan bruge Honneths sfærer til at analysere hvordan kvinderne påvirkes i de forskellige aspekter i deres liv, og hvilken indflydelse dette har på deres videre færd efter endt ophold på krisecenter. En mangel på anerkendelse på krisecentret, kan også have betydning for, om kvinderne får en succesfuld oplevelse i efterværnet. Derudover vil vi også benytte Honneths teori, til at analysere hvordan personalet på krisecentrene arbejder anerkendende med de voldsramte kvinder.

I forhold til voldsramte kvinder og kvinder på krisecentre, er det relevant at se på alle tre sfærer, da kvinderne bliver påvirkede i alle sfærene (Honneth, 2015). I vores analyse vil vi belyse hvordan anerkendelsen i de tre sfærer har betydning for de voldsramte kvinders selvopfattelse. Anerkendelsen i de tre sfærer er bidragende til, at kvinderne kan få et liv uden vold efter endt ophold på krisecenter (Honneth, 2015). De voldsramte kvinder bliver for eksempel påvirkede i den private sfære, da de ikke har oplevet at blive anerkendt som person. Dette betyder, at kvinderne typisk ikke har følt sig elsket og accepteret i sine nære relationer, og heriblandt af voldsudøveren (Honneth, 2015). Derudover påvirkes de voldsramte kvinder også i den retslige sfære, da de ofte ikke har oplevet, at blive anerkendt som et ligeværdigt medlem af samfundet, med de samme muligheder og rettigheder. Dette kan blandt andet være i forhold til, at deres anmeldelse om vold ikke tages alvorligt, hvorfor kvindernes selvrespekt også undergraves (Honneth, 2015). Yderligere påvirkes de voldsramte kvinder også i den solidariske sfære, da de ikke bliver værdsat for deres evner og deres bidrag til fællesskabet. Dette kan blandt andet påvirke kvindernes selvopfattelse, hvorfor de ikke oplever at blive anerkendt som unikke individer (Honneth, 2015).

4.3 Erving Goffman - stigmatisering

Det er ligeledes relevant at gøre brug af Erving Goffmans teori om stigmatisering, da de voldsramte

kvinder besidder nogle egenskaber, som opfattes som afvigende eller anderledes, i forhold til de værdier og normer, der er i samfundet. Stigmatisering handler ikke om den afvigende egenskab i sig selv, men det handler i stedet om, hvordan samfundet reagerer og fortolker på den (Goffman, 2018). Vi vil derfor gøre brug af teorien, for at få en bedre forståelse af, hvorfor de voldsramte kvinder bliver stigmatiseret samt hvilken betydning stigmatiseringen har for kvinderne. Goffman beskriver tre former for stigmatisering, hvor den første omhandler fysiske stigma. Dette omhandler stigmatisering af personer, som for eksempel har et synligt handicap. Den næste form for stigma, er den karaktærmæssige stigma. Dette omhandler stigmatisering af personer, som er viljesvage, kompromisløse eller dominerende. Det er derfor ikke et synligt stigma, men derimod noget der er usynligt for samfundet. Den sidste form for stigma, er den tribale stigma. Dette omhandler for eksempel religion eller race (Goffman, 2018). I forhold til de voldsramte kvinder, er det relevant at se på stigmaet omhandlende de karaktærmæssige fejl, da de voldsramte kvinder kan anses som værende viljesvage, idet de for eksempel ikke forlader den voldelige partner (Meyer, 2016).

4.4 Kommunikation

For at få en forståelse af hvilken betydning kommunikation har for voldsramte kvinder, vil vi gøre brug af Leif T. Kongsgaards kommunikationsstile (Kongsgaard, 2017). Vi har udvalgt de kommunikationsstile, som vi finder relevante i forhold til vores problemformulering. Disse forskellige kommunikationsstile er blandt andet udvalgt, da de ligeledes understreger vigtigheden i, at det fagprofessionelle personale er bevidste om, de forskellige kommunikationsstile, alt efter hvilken situation, som de voldsramte kvinder befinder sig i. Dette kan være bidragende i analysen i forhold til at udfolde behovet for kommunikative kompetencer blandt det fagprofessionelle personale. Viden om kommunikation er særligt vigtigt i forhold til vores emne, da det er meget sårbare personer, som lever med et nervesystem i konstant alarmberedskab (Bilag 1). Dette betyder, at blandt Leif T. Kongsgaards otte kommunikationsstile, finder vi det relevant at inddrage fire kommunikationsstile. De fire kommunikationsstile er; den tilknyttende stil, den udviklende stil, den inspirerende stil og den problemløsende stil (Kongsgaard, 2017).

Den tilknyttende kommunikationsstil er en kommunikationsstil, hvor der skabes tillid og fortrolighed mellem den fagprofessionelle og kvinden. Her er kvinden i fokus og ses som et selvstændigt individ, og det er ikke sagen eller opgaven, der er i fokus (Kongsgaard, 2017).

Ved den udviklende kommunikationsstil, sættes en læringsproces i gang hos kvinden. Det er ligeledes en kommunikationsstil, hvor kvindens kompetencer til at kunne selv, skal udvikles gennem samtaler, refleksioner og træning. Det er gennem denne kommunikationsstil, at kvindens selvtillid, selvstændighed og mestringskompetencer kan styrkes (Kongsgaard, 2017).

Den inspirerende kommunikationsstil er en kommunikationsstil, hvor der tændes en gnist hos kvinden. Det er en kommunikationsstil, som bruges til at skabe energi til en forandring, og se at det er meningsfyldt, hvorfor fokuset bliver flyttet ud i fremtiden (Kongsgaard, 2017).

Den problemløsende kommunikationsstil er en kommunikationsstil, hvor de umiddelbare problemer, som kvinden ikke selv kan magte, fjernes. Dette kan give kvinden overskud til andre ting samt give hende en følelse af at blive mødt med respekt og blive taget alvorligt (Kongsgaard, 2017).

Forskelligheden af de fire kommunikationsstile understreger ligeledes vigtigheden i at kunne veksle mellem de forskellige kommunikationsstile. Det er styrende alt efter hvilken kvinde, og hvilken situation man befinder sig i, hvilken kommunikationsstil man skal benytte sig af (Kongsgaard, 2017).

4.5 Krydspres

Det er også relevant at inddrage Michael Lipskys teori om krydspres, da dette har indflydelse på hvordan der arbejdes i praksis med voldsramte kvinder og kvinder på krisecenter. Krydspres kan have betydning for de ressourcer, og dermed den hjælp, som kvinderne modtager under ophold på krisecenter og efter endt ophold. Ved at benytte krydspres i vores analyse, kan det bidrage i forhold til at udfolde de udfordringer, der blandt andet ses i forbindelse med overgangen fra krisecenter til et selvstændigt liv samt det fagprofessionelle personales kompetencer (Christensen, 2021).

Michael Lipsky præsenterer forskellige former for krydspres, hvor vi finder det relevant at inddrage krydspreset, hvor arbejdsvilkår presser de faglige muligheder. Dette er krydspreset, hvor den fagprofessionelle typisk ikke har de fornødne ressourcer tilgængelig. Dette kan betyde, at der ikke er tid nok til en opgave, eller at der ikke er medarbejdere nok. Det er derfor rammerne omkring arbejdet, som vanskeliggør at kvinderne får den fulde kvalitet af den hjælp og støtte, som de har behov for (Christensen, 2021). Derudover kan der også opstå et krydspres i arbejdet med voldsramte kvinder og kvinder på krisecenter, i forhold til de rammer, som det fagprofessionelle personale arbejder under, hvor de kan blive nødt til at gå på kompromis med deres professionsetiske værdier for at give den støtte, som kvinderne har behov for (Christensen, 2021).

5. Analyse

I følgende afsnit vil vi udfolde en analyse af vores kvalitative interviews samt vores understøttende rapporter, som er rapporter fra VIVE og Lev Uden Vold (Ottosen & Østergaard, 2022; Lev Uden Vold, 2024). Vi vil opbygge vores analyse omkring forskellige tematikker, hvor vi vil inddrage udsagn fra vores informanter ud fra vores kvalitative interviews samt uddrag fra vores understøttende rapporter. Vi vil derefter bruge den fremlagte teori til at analysere de forskellige uddrag og udtalelser. Dette gør vi, med det formål, at kunne besvare vores problemformulering: *Hvordan kan socialrådgiveren arbejde med forebyggelse af gengangere på krisecentre og samtidig understøtte kvindernes overgang til et selvstændigt liv uden vold?*

5.1 Den voldsramte kvinde

Følgende afsnit vil tage udgangspunkt i vores informanternes udsagn og information fra vores understøttende rapporter samt teoretisk viden om voldsramte kvinder. Denne viden vil vi bruge til at analysere hvilke faktorer, der har betydning for at kvinderne indgår i voldelige relationer samt hvordan det kan have betydning for forskellige aspekter af kvindernes liv.

I følge Pierre Bourdieus begreber om kapitaler og habitus, påvirker disse hinanden og er cirkulære. Dette betyder, at kapitalerne har en påvirkning på habitusen, samtidig med at habitusen øger og begrænser ens muligheder i forhold til kapitalerne. I henhold til Pierre Bourdieus teori om habitus, så har de voldsramte kvinder nogle kropsliggjorte erfaringer, som gør, at de er tilbøjelige til at tænke og handle på bestemte måder (Larsen, 2013). I VIVE's rapport fremgår det, at flere risikofaktorer er forbundet med at være udsat for partnervold (Ottosen & Østergaard, 2022). Flere af de kvinder, der har været udsat for partnervold, er vokset op med en forælder, som er enten handicappet, har en psykisk lidelse eller har et længerevarende helbredsproblem (Ottosen & Østergaard, 2022). Kvindernes risiko for at indgå i en voldelige relation øges derved, hvis de har manglet opmærksomhed og tryghed i barndommen. Dette fremgår også i følgende citat fra afdelingslederen på et krisecenter, hvor det beskrives hvordan de voldsramte kvinder har tendens til at indgå i voldelige relationer:

“For de her kvinder er det tit nogle meget stormende forelskelser. De bliver købt meget i starten. Han har store armbevægelser. Han har aldrig nogensinde mødt sådan en kvinde som hende, og hun får ham bare til at føle sig som en rigtig mand og bla bla bla. Altså så kommer der et punkt, hvor de jo egentlig godt kan se, at det er sådan det har været, så derfor bliver faldet jo også rigtigt barsk for dem, når det viser sig, at han pludselig slår om, når nu de er blevet etableret efter 3 uger eller en

måned. Så så får piben en anden lyd ikke også og så bliver det jo også rigtig svært at komme ud af det fordi man jo først har prøvet det andet og så bliver man ved med at håbe på at det skal nok blive godt igen, fordi vi har jo virkelig været glade for hinanden” (Bilag 1, 50:32 – 51.10).

Citatet fremhæver, hvordan partneren i den voldelige relation, opfylder derfor de behov, som for eksempel opmærksomhed og bekræftelse, hvilket kvinderne har manglet tidligere i sit liv. Ved at give kvinderne den opmærksomhed og bekræftelse, som de har manglet, opdager kvinderne først den voldelige partners faresignaler og motiver, når de er afhængige af relationen. Det høje tempo i begyndelsen af forholdet medfører, at kvinderne ikke får mulighed for at mærke deres egne følelser, men i stedet reagerer på, at deres egne behov for opmærksomhed og bekræftelse bliver opfyldt.

Dette taler ligeledes ind i Axel Honneths teori om anerkendelse, hvor de voldsramte kvinder oplever, at blive anerkendt i den private sfære. De voldsramte kvinder indgår i relationer med en partner, hvor de bliver anerkendt og set som unikke individer, hvilket er uvant for mange voldsramte kvinder i forhold til for eksempel deres opvækst (Bilag 1, 50:32 – 51.10; Ottosen & Østergaard, 2022). De voldsramte kvinder kan have haft en opvækst, hvor de ikke er blevet anerkendt i den private sfære, da de, som tidligere fremhævet, kan være vokset op med en forælder, som er enten handicappet, har en psykisk lidelse eller har et længerevarende helbredsproblem. Dette har betydning for kvindernes selvværd og bidrager til en usikker tilknytning, hvor kvinderne frygter at blive forladt og dermed bliver afhængige af partneren (Honneth, 2015). Som det fremgår i tidligere citat fra afdelingslederen på et krisecenter, oplever kvinderne at blive anerkendt i starten af forholdet, hvorefter “piben” får en anden lyd, og kvinderne derefter ikke oplever at blive anerkendt i relationen med den voldelige partner (Bilag 1, 50:32 – 51.10). De voldsramte kvinder fastholdes derefter i relationen til den voldelige partner, fordi de fortsat længes efter den anerkendelse, som de modtog i starten af forholdet. Når først kvinderne har oplevet at modtage anerkendelse i relationen, vil de holde fast i håbet, om at de igen vil få den samme følelse. Derefter skaber kvinderne en illusion af den partner, som de ønsker. Ved at kvinderne fastholder denne illusion, skabes der en følelse af pseudo anerkendelse (Honneth, 2015). Kvinderne oplever derved opmærksomheden, som anerkendelse, hvor opmærksomheden i virkeligheden handler om noget andet for voldsudøveren. Kvinderne higer efter anerkendelse, hvorfor voldsudøverens opmærksomhed kommer til at fremstå som anerkendelse for kvinderne. Det betyder, at dette er en anden form for anerkendelse, end den anerkendelse, som Honneth beskriver (Honneth, 2015). Det er en anerkendelse, som skaber den modsatte effekt for kvinderne, hvor den nedbryder

deres selvværd og selvopfattelse.

5.1.1 Risikofaktorer for den voldsramte kvinde

I dette afsnit vil vi udfolde de forskellige risikofaktorer, der har indflydelse på hvorfor nogle kvinder indgår i voldelige relationer, og hvorfor det kan være svært at bryde ud af de voldelige relationer.

Det fremgår fra rapporter fra Lev Uden Vold og VIVE, hvilke risikofaktorer, som har betydning i forhold til hvorfor nogle kvinder indgår i voldelige relationer (Lev Uden Vold, 2024; Ottosen & Østergaard, 2022). Det ses i rapporterne, at kvinder, der er udsat for partnervold, blandt andet har et lavere uddannelsesniveau, et ringere socialt netværk samt er økonomisk afhængige af deres partnere (Lev Uden Vold, 2024; Ottosen & Østergaard, 2022). Dette er foreneligt med Pierre Bourdieus teori om kapitaler, da denne kan benyttes til at anskue kvindernes sociale position. Kapitalerne har en stor indvirkning på de voldsramte kvinders sociale position, da kapitalerne er med til at forklare hvorfor, kvinderne har tendens til at indgå i en voldelig relation.

Ud fra den sociale kapital oplever mange voldsramte kvinder at være afskåret fra omverdenen. I rapporten fra Lev Uden Vold, har de adspurgte kvinder været udsat for partnervold (Lev Uden Vold, 2024). 17% af de voldsramte kvinder i rapporten har svaret, at de ikke har nogle at betro sig til, og derudover har 48,8% af dem svaret, at de ikke deltager i foreningsliv eller fritidsaktiviteter med andre (Lev Uden Vold, 2024). Det betyder, at mange voldsramte kvinder, har en lav social kapital, da de har begrænset socialt netværk og fællesskaber med andre. I følge Pierre Bourdieu omhandler den sociale kapital, den status, der er i et fællesskab samt adgangen til det pågældende fællesskab (Larsen, 2013). Dette afspejles i de voldsramte kvinders sociale position. Manglen på relationer i kvindernes liv, har betydning for kvindernes evne til både at komme ud af voldelige relationer, men også i forhold til at indgå i nye voldelige relationer. Det betyder, at den lave sociale kapital er en risikofaktor, i forhold til at bryde ud af den voldelige relation. Dette taler ind i Axel Honneths anerkendelsesteori, hvor anerkendelse skabes i relationen til andre (Honneth, 2015). Voldsramte kvinder har begrænset netværk og fællesskaber, hvorfor kvinderne også har begrænset mulighed for at opnå anerkendelse i den solidariske sfære. Dette har betydning for de voldsramte kvinders selvopfattelse, da det er bidragende til at skabe et lavere selvværd for kvinderne. Manglen på anerkendelse i den solidariske sfære, bidrager også til at fastholde kvinderne i det voldelige forhold. De voldsramte kvinder har et lavere selvværd, hvorfor det også besværliggør processen i forhold til at opsøge nye fællesskaber. Ved ikke at have nogle tætte fællesskaber, bliver volden sværere at opspore, hvorfor de voldsramte

kvinder har sværere ved bryde ud af de voldelige relationer. De manglende sociale netværk og fællesskaber i de voldsramte kvinders liv, påvirker hvordan kvinderne kan spejle sig i andre mennesker, som ikke er i voldelige relationer, hvorfor de bliver opmærksomme på deres egne relationer. Vi mener, at dette understøtter mønstret, i at de kvinder, som er sårbare i sociale sammenhænge, har større tendens til at indgå i en relation med en voldelig partner. Dette taler ind i førnævnte citat, fra afdelingslederen på et krisecenter, hvor denne fortæller, at kvinderne ofte indgår i relationer med mænd, som har store armbevægelser (Bilag 1, 50:32 – 51:10). Det betyder, at kvinderne indgår i relationer med mænd, som har en bestemt udstråling og karisma. Dette kan betyde, at den voldelige partner udnytter situationen, så han ser kvindens svagheder, hvorfor han kan kontrollere og dominere flere aspekter af kvindens liv.

Dette mønster ses ligeledes i tidligere citat med afdelingslederen på et krisecenter, som fortæller generelt om kvindernes oplevelse af begyndelsen på de voldelige relationer (Bilag 1, 50:32 – 51:10). Citatet påpeger også hvordan voldsudøveren bidrager til at fastholde kvinden i den illusion, som der blev skabt i starten, hvor forholdet var godt og velfungerende. Ved at fastholde kvinden i håbet og illusionen om noget bedre sammen med ham, er voldsudøveren dermed også bidragende til at begrænse kvinden i sit netværk, hvorfor han fastholder hende i en position med en lav social kapital. Voldsudøveren har i den forbindelse også forskellige strategier, som han kan gøre brug af, i forhold til at kunne kontrollere kvinden. Voldsudøveren kan blandt andet kontrollere kvinden ved at gøre brug af isolation, hvor han gennem manipulation, skaber afstand til kvindens relationer. Dette afspejler den voldsramte kvindes sociale position, hvor hun begrænses i sit netværk, og derved fastholdes i positionen med lav social kapital (Kvindehuset, 2025).

Den isolation, som voldsudøveren udsætter kvinden for, skaber en ensomhed og mangel på relationer, som ses i vores interview med afdelingslederen på et krisecenter. Afdelingslederen beskriver hvordan en kvinde, som har haft ophold på deres krisecenter, har mistet hele sit netværk grundet en flytning, for at komme væk fra sin voldelige partner:

“Hun ringede til mig en dag og var bare rigtig ked af det og sagde, jeg føler mig bare så ensom.”
(Bilag 1, 1:05:35).

Citatet viser hvilken indflydelse, det kan have for kvindernes sociale kapital at indgå i en voldelig

relation. Det efterlader kvinderne uden et netværk, hvorfor den voldelige relation, bliver ved med at have konsekvenser for kvinderne efterfølgende. De voldsramte kvinder oplever derfor fortsat at føle sig isoleret, selvom de er kommet ud af den voldelige relation. Det betyder, at voldsudøveren fortsætter med at have en ubevidst form for kontrol over kvinderne, selv efter relationen er afsluttet. En af risikofaktorerne, og derved konsekvenserne, ved at indgå i en voldelig relation, er at ens selvværd gradvis svækkes gennem relationen (Lev uden Vold, 2025c). Dette har derved også betydning for, hvordan kvinderne danner relationer efterfølgende, da dette kan være svært, når man i forvejen har et lavt selvværd. Det lave selvværd kan ligeledes overføres til arbejdsregi, hvor kvinderne kan have svært ved at få et arbejde, da de kan have følelsen af ikke at have noget at tilbyde. Dette påvirker derfor også den økonomiske kapital, da de derved ikke tjener deres egne penge. I kraft af, at de voldsramte kvinder ikke har et arbejde, fastholdes de i en position, hvor de har en lav social kapital. De fastholdes i denne position, da de derved ikke har muligheden for at danne nye relationer og netværk gennem deres arbejdsplads.

Som nævnt i foregående afsnit, så har den økonomiske kapital også betydning for kvindernes sociale position, hvilket vi vil uddybe senere i projektet.

Som tidligere fremhævet, har de voldsramte kvinder et lavere uddannelsesniveau, hvilket bidrager til at kvinderne har en lav kulturel kapital (Ottosen & Østergaard, 2022). Det lavere uddannelsesniveau, gør også kvinderne mere sårbare i forhold til at kunne få et arbejde og tjene sine egne penge. Dette betyder, at de voldsramte kvinder derfor er mere økonomisk afhængige af deres partner. Derudover gør det dem også mere sårbare efter endt ophold på krisecenter, da de er i en dårligere position i forhold til at kunne få et arbejde og et selvstændigt liv efterfølgende. Yderligere påvirker det lavere uddannelsesniveau de voldsramte kvinders forståelse af majoritetskulturen. Som følge af, at kvinderne har et lavere uddannelsesniveau, har de en ringere forståelse af hvordan man navigerer i de rettigheder og muligheder, som man har, som voldsramt kvinde i samfundet. I kraft af at de voldsramte kvinder har et lavere uddannelsesniveau, skiller de sig ud fra normen, hvorfor risikoen for at blive stigmatiseret er højere.

Dette taler dermed ind i teorien om stigmatisering, hvor en person kan risikere at blive stigmatiseret på baggrund af at skille sig ud fra normen og diskursen i samfundet (Goffman, 2018; Meyer, 2016). Ud fra de tre former for stigmatisering, kan det ses at kvinder, som har været udsat for partnervold, kan anses for at være viljesvage ud fra et samfundsmæssigt perspektiv. Samfundet har en herskende

diskurs i forhold til at voldsramte kvinder er svage, og der er en uforståenhed i forhold til at kvinderne ikke går fra sin voldelige partner (Meyer, 2016). Der skabes en forventning fra samfundet om, at det er den voldsramte kvinde, som skal forlade den voldelige partner, fremfor at det er den voldelige partner, der skal stoppe med at udøve vold. Ansvar for volden bliver derved pålagt kvinden fremfor voldsudøveren, hvorfor det er den voldsramte kvinde der bliver problemet og ikke den voldelige partner (Meyer, 2016). Det betyder også, at når de voldsramte kvinder opsøger hjælp, både i deres eget netværk og i det offentlige system, oplever de, at de ikke bliver taget seriøst. Det kan for eksempel ses i situationer, hvor de voldsramte kvinder er gået tilbage til deres voldelige partner, hvorfor situationen derfor betragtes, som værende overdreven eller ikke lige så alvorlig (Meyer, 2016). Eksemplet viser blandt andet, hvordan voldsramte kvinder oplever stigmatisering i samfundet. Dette knytter sig til Axel Honneths anerkendelsesteori, hvor samfundets stigmatisering af de voldsramte kvinder, har betydning for, at kvinderne ikke bliver anerkendt som unikke individer i den solidariske sfære. Den manglende anerkendelse i samfundet bidrager til de voldsramte kvinders negative selvopfattelse (Honneth, 2015). Det har derfor betydning for de voldsramte kvinder, da de internaliserer den manglende anerkendelse og stigmatiseringen, hvorfor det påvirker kvindernes identitetsfølelse. Den svækkede identitetsfølelse er en risikofaktor for, at de voldsramte kvinder bliver i den voldelige relation.

5.1.2 Genskabelse af identitet

I dette afsnit vil vi udfolde, hvilken betydning krisecentrene, og deres personale, har for de voldsramte kvinder og genskabelsen af deres identitet.

De voldsramte kvinder indgår i relationer, hvor den voldelige partner bidrager til at nedbryde kvindernes identitetsfølelse. For at genskabe de voldsramte kvinders identitet, har krisecentrene en stor betydning, idet personalet på krisecentrene, bidrager til at genskabe den svækkede identitetsfølelse (Nielsen, 2010). De voldsramte kvinder lider derfor et tab af identitet i mødet med den voldelige partner, hvilket ses i et citat fra afdelingslederen på et krisecenter. Her beskriver afdelingslederen, hvordan de voldsramte kvinder tidligere har haft interesser og hobbyer, som de opgiver, da de ikke længere har overskuddet til at fokusere på dem:

“Ja og jeg er jo sådan en gammel pædagog og så jeg siger jo tit jamen hvad med før du mødte ham, hvad kunne du egentlig? Hvad kunne egentlig gøre dig glad, og hvad kunne du godt lide at lave, og hvad kunne du finde ud af at slappe af ved? Og så er der måske nogle af dem der siger jeg har

engang strikket, det gør jeg aldrig mere, eller jeg har malet malerier eller jeg har lavet dit og dat og dut og så prøver vi at få dem i gang igen” (Bilag 1, 55:42).

Citatet fremhæver, at de voldsramte kvinder tidligere har haft interesser og hobbyer, der tilføjede værdi til deres liv, og samtidigt var med til at skabe en identitetsfølelse. Efter at kvinderne indgår i en voldelig relation, svækkes disse færdigheder, hvorfor den voldelige partner er med til at fastholde kvinderne i en svækket version af deres tidligere identitet. Færdighederne svækkes, da de voldsramte kvinder grundlæggende er stressede på grund af den konstante vold og utryghed, og derfor ikke har roen til at fordybe sig om deres interesser og hobbyer. Det betyder, at ved at arbejde på styrkelsen af disse færdigheder, bidrager personalet også, til at give kvinderne følelsen af at udrette noget, hvorfor det er med til at styrke kvindernes selvopfattelse og dermed kvindernes identitetsfølelse. Dermed har kommunikationen også en stor betydning, når de voldsramte kvinders identitet, skal genskabes. Ved at personalet på krisecentret hjælper og støtter kvinderne i at udvikle og genopdage deres færdigheder, i forhold til strikning og maling, hjælper personalet kvinderne med hjælp til selvhjælp. Dette ses, i citatet fra afdelingslederen på et krisecenter, hvor det beskrives hvordan personalet arbejder med kvinderne:

“Men altså i virkeligheden så handler det om at hjælpe dem med at tænke til at finde tilbage til sig selv, ikke også” (Bilag 1, 55:35).

Citatet fremhæver, hvordan personalet hjælper kvinderne gennem den udviklende kommunikationsstil, hvor de ønsker at skabe en øget selvtilid og styrket selvopfattelse i kvinderne (Kongsgaard, 2017). Personalet støtter kvinderne, så de selv er i stand til at finde løsningerne, i forhold til, at kunne bryde mønstret med volden.

Dette taler ind i Abraham Maslows teori om behovspyramiden, hvor det beskrives, at man ikke kan realisere sine kreative behov, førend man har fået opfyldt sine mere basale og fundamentale behov (Nielsen, 2010). Dette ses også i arbejdet med voldsramte kvinder, hvor det i et citat fra afdelingslederen på et krisecenter ses, at kvinderne har behov for en base af tryghed:

“Hvis man tænker på den der behovspyramide som vi alle sammen kender. Og hvad er det der gør et liv til et godt liv og det er jo netop det der med at vi skal selvfølgelig have den rigtige kost og vi

skal sove om natten, men det er også den der base af tryghed, fordi det er først når vi kan få skabt det, at de rent faktisk er i stand til at arbejde med det de har oplevet og med deres situation” (Bilag 1, 6:38).

Citatet påpeger, at de voldsramte kvinder har nogle uopfyldte behov når de ankommer til krisecentrene. Den relation kvinderne har været i, har været præget af så meget ustabilitet og stress, at der ikke har været plads til ro og tryghed, hvorfor det første der skal fokuseres på, er at opfylde de basale behov. Når de basale behov er opfyldt, er der plads til at de kan bearbejde de traumer kvinderne har været igennem, og derfor udvikle sig i den proces. Dette gør dermed også kvinderne i stand til at genskabe den del af sin identitet, som de har tabt i relationen med den voldelige partner. Som tidligere fremhævet, kan det for eksempel være, at styrke kvindernes færdigheder i forhold til tidligere interesser og hobbyer.

Der er flere ting, som har betydning, i forhold til at genskabe de voldsramte kvinders identitet. Udover ovennævnte, er behovet for anerkendelse i den retslige sfære også vigtigt i processen hvor de skal udvikle sig, og genskabe deres identitet, efter de har søgt ophold på krisecenter. Dette fremgår eksempelvis af et citat fra afdelingslederen på et krisecenter, som fortæller, at de voldsramte kvinder ofte har svært ved at løfte bevisbyrden. Særligt ved psykisk vold kan det være udfordrende, hvilket medfører, at denne form for vold ikke tillægges samme alvor som fysisk vold:

“Den psykiske vold fylder selvfølgelig meget og det oplever vi som yderst komplekst fordi det er enormt svært for politiet at løfte bevisbyrden. Og nu havde vi, vi havde en, der boede hos os for 2 år siden og der er lige faldet dom nu. Den psykiske vold hun har været udsat for og udprægede seksualiseret vold, og han blev frikendt til trods for at hun havde masser af dokumentation fordi han involverede gud og hver mand” (Bilag 1 30:03 – 30:23).

Citatet fremhæver, hvor svært det er for kvinderne, at blive anerkendt i den retslige sfære. På trods af Danmarks ratificering af Istanbulkonventionen, og den deraf følgende lovgivning, som har til formål at anerkende psykisk vold mod kvinder, viser praksis, at håndhævelsen er vanskelig, da bevisbyrden er svær at løfte. Dette gør, at de voldsramte kvinder, bliver krænket i den retslige sfære, hvorfor de ikke anerkendes som unikke individer, og derfor ikke oplever at blive behandlet som ligeværdige borgere i samfundet. Dette betyder, at hvis samfundet og systemet ikke anerkender de voldsramte

kvinders rettigheder, kan kvinderne begynde at internalisere forestillingen om at deres behov ikke er vigtige, og at kvinderne ikke opleves som ligeværdige borgere i samfundet. Foruden internaliseringen af at de voldsramte kvinders behov ikke er vigtige, kan kvinderne også begynde at internalisere tvivlen om sin egen selvopfattelse og identitet. I et citat fra afdelingslederen på et krisecenter, fremgår det, hvordan de voldsramte kvinder reagerer efterfølgende, når sagen ikke anerkendes af systemet, selv når bevisbyrden er veldokumenteret:

*“Ja fordi hun bliver hele tiden i tvivl og var det nu mig eller var det ham eller?
Og kunne jeg have gjort noget anderledes. Ej Det er også synd for ham. Altså nu har jeg jo trods
alt et godt liv, fordi hun er blevet skilt og hun bor for sig selv og har faktisk på alle måder et godt
liv” (Bilag 1, 31:37).*

Citatet påpeger, hvordan manglen på retslig anerkendelse, har konsekvenser for de voldsramte kvinder. De voldsramte kvinder mister troen på det retslige system, hvorfor det fører til tvivl om hvorvidt deres oplevelser og overskredne grænser er legitime. Dette har betydning for de voldsramte kvinders selvopfattelse, og derfor deres mulighed for at skabe en selvstændig tilværelse efter endt ophold på krisecenter

Krisecentret anerkender de voldsramte kvinder i den retslige sfære, blandt andet ved at personalet hjælper kvinder med det praktiske. Dette kan være i forbindelse med besøg i familieretshuset, hvor kvinderne skal have udarbejdet en krisecenter faglig erklæring. Denne erklæring understøtter de voldsramte kvinders fortællinger og oplevelser, hvorfor volden bliver legitim, og volden derved ikke længere nedtones. Dette fremgår i følgende citat:

*“Så synes jeg egentlig på en måde at det vender tit, når vi så laver den krisecenter faglige
erklæring til familieretshusene” (Bilag 1, 1:10:49).*

Citatet påpeger, hvordan erklæringen er med til at vende, den opfattelse, som der tidligere har været i forbindelse med den voldsramte kvinde. Ved at personalet skriver en krisecenter faglig erklæring, bidrager de til at genskabe de voldsramte kvinders identitet, da dette medvirker til, at kvinderne føler sig som ligeværdige medlemmer af samfundet.

Krisecentret anerkender yderligere kvinderne i den retslige sfære, ved at personalet tillægger de voldsramte kvinders fortællinger og oplevelser værdi. Det fremgår i et citat fra afdelingslederen på et krisecenter:

“Vi oplever jo altså som udgangspunkt, så tror vi altid på det kvinden fortæller. (...) Der er freaking **** ikke nogen kvinder der er på krisecenter, medmindre de har grund til det” (Bilag 1, 1:12:01 – 1:12:07).

Citatet påpeger, at kvindernes oplevelser og fortællinger derved bliver gjort legitime, hvilket de ikke tidligere har oplevet. Som fremhævet tidligere, er der en herskende diskurs i samfundet, hvor ansvaret for volden pålægges kvinden, fremfor voldsudøveren (Meyer, 2016). Dette bidrager, til at samfundet ikke tillægger de voldsramte kvinders fortællinger og oplevelser værdi, hvorfor kvinderne internaliserer diskursen i samfundet. Det betyder, at de voldsramte kvinder ikke tror på de har ret til hjælp, og ved at personalet på krisecentret tillægger deres fortællinger og oplevelser værdi, bidrager de til at genskabe kvindernes identitet. Ved at personalet tillægger kvindernes fortællinger og oplevelser værdi, skaber de også fortrolighed og tillid, hvorfor kvinderne får en styrket selvopfattelse samt et styrket selvværd. Personalet benytter derved den tilknyttende kommunikationsstil, hvor de fokuserer på at lytte til kvinderne og deres oplevelser, i stedet for at sætte forskellige tiltag i gang (Kongsgaard, 2017). Når personalet lytter til de voldsramte kvinders fortællinger og oplevelser, bidrager det til, at kvinderne anerkendes i den retslige sfære, hvilket samtidig understøtter at kvindernes identitet genskabes.

På baggrund af den vold, som kvinderne har været udsat for, og diskursen i samfundet, oplever de voldsramte kvinder, at de ikke bliver anerkendt i de tre sfærer. Dette har betydning for kvindernes selvtillid og selvopfattelse, og har samtidig en konsekvens for kvinderne, da det bidrager til at nedbryde deres identitet og oplevelse af menneskelig værdighed. Personalet på krisecentret, har derfor en essentiel rolle i forhold til, de voldsramte kvinders genskabelse af deres identitet under opholdet på krisecenter. Manglen på anerkendelse i de tre sfærer, kan også have konsekvenser i form af, at de voldsramte kvinder vender tilbage til krisecentrene, og dermed bliver gengangere, hvilket vi vil uddybe senere i projektet.

5.2 Hjælpen på krisecenter

Dette afsnit vil tage udgangspunkt i vores informanternes udsagn og information fra vores understøttende rapporter samt teoretisk viden om voldsramte kvinder. Denne viden vil vi bruge til at analysere, hvordan personalet på krisecentret støtter kvinderne, og hvilken betydning relationsdannelsen har for de voldsramte kvinders ophold. Derudover vil vi analysere, hvordan brugen af frivillige har betydning for hjælpen til de voldsramte kvinder samt hvilken betydning kommunikationsstilen, som personalet benytter, har for arbejdet med de voldsramte kvinder.

Inden de voldsramte kvinder ankommer til krisecentret, er de i en tilstand, hvor de er stressede og har et nervesystem, som er i konstant alarmberedskab, hvorfor de har et stort behov for ro. Dette ses, i et citat fra afdelingslederen på et krisecenter:

“Jamen noget af det, vi sådan sidst har fået en stor opmærksomhed på, det er at vi skal faktisk passe på med ikke bare lige at starte ud med at sætte et terapeutisk forløb i gang. De skal selvfølgelig have lov at fortælle om den vold, de har været udsat for, som gør, at de er nødt til at søge hjælp på et krisecenter. Men det allervigtigste, det er at få deres nervesystem i ro fordi altså de kvinder der kommer her de er... altså hende der kom i formiddags, hun var seriøst så stresset, så hun kunne næsten ikke snakke. Da vi lukkede døren op, så fik hun nærmest et angstanfald på vej ind ad døren fordi altså de er så pressede, så det er slet ikke til at forstå, så derfor tænker vi lad os nu få ro på. Vi skal have ro på, fordi først derefter kan hun begynde at tænke nogle sammenhængende historier (...)” (Bilag 1, 25:54).

Citatet fremhæver, at personalet bidrager til at fjerne kvinderne fra det voldelige miljø, og derefter hjælper dem med at få ro på deres nervesystem. Først når kvinderne får ro på deres nervesystem, kan de ikke udvikle sig og arbejde med deres oplevelser. Personalet benytter sig i den forbindelse af den problemløsende kommunikationsstil, hvor de fjerner de umiddelbare problemer, og derved giver kvinderne mulighed for “at trække vejret” samt få oplevelsen af at blive taget alvorligt (Kongsgaard, 2017). Citatet fremhæver ligeledes, at når de voldsramte kvinder ankommer til deres krisecenter, bliver de taget alvorligt af personalet, hvorfor de oplever at blive anerkendt i deres oplevelser.

Krisecentrets personale lytter til kvindernes fortællinger og oplevelser, som det første når kvinderne ankommer. Personalet arbejder derved allerede anerkendende, fra de voldsramte kvinder ankommer til deres krisecenter (Honneth, 2015). Vi vil senere i projektet, uddybe hvordan personalet på krisecentret, arbejder anerkendende med de voldsramte kvinder.

Når de voldsramte kvinder ankommer til krisecentrene, kan de også blive mødt af en frivillig, da de kan ankomme på alle døgnets timer. Det betyder også, at krisecentrene blandt andet er afhængige af faktorer som frivillighed, hvorfor hjælpen på de forskellige krisecentre differentierer, hvilket vi vil uddybe senere i afsnittet. En frivillig fra et krisecenter udtaler sig i et citat, om hvordan deres krisecenter, er båret meget af de frivillige kræfter:

*“Det var enormt meget båret af de frivillige, det faste personale de var der fra ni til seksten hver dag og så, derfra og så til klokken enogtyve var det jo så frivillige og så også i weekenderne”
(Bilag 2, 8:24-8:37).*

Citatet påpeger, hvordan størstedelen af personalet på dette krisecenter består af frivillige, hvorfor de er en vigtig del af den daglige drift. Dette betyder dermed, at de frivillige kommer til at stå med et stort ansvar, da de frivillige har ansvaret for kvinderne på krisecentret, når det faste personale har fri. Dette gælder lige så vel for kvinderne, som har ophold på krisecentret, men også for de kvinder, som kontakter krisecentret i forhold til eventuelt ophold. Dette betyder, at de frivillige også skal tage en kvalificeret vurdering i forhold til visitation af de voldsramte kvinder. Derfor skal de frivillige være i stand til at træffe hurtige og afgørende beslutninger, da de kan have betydning for de voldsramte kvinders liv. I kraft af, at de frivillige har meget ansvar, har vi en forventning om, at de frivillige skal igennem et kursus eller lignende for at være kvalificerede. En frivillig fra et krisecenter beskriver i et citat, hvilke kvalifikationer man skal have for at blive frivillig på dette krisecenter:

“Nej altså de (krisecentret (red.)) havde ikke sådan, en hel masse krav til hvad vi skulle kunne (...). Altså vi havde sådan noget oplæring, hvor vi havde et par vagter med det faste personale, og vi havde et par vagter med andre frivillige, inden vi sådan ligesom blev sat på egne ben. Men ellers havde vi egentlig ikke sådan noget reel uddannelse eller kurser og noget” (Bilag 2, 1:25-2:19).

Citatet fremhæver, hvordan der ikke er noget krav til de frivillige i forhold til at skulle gennemgå et kursus eller andet tilsvarende. Dette betyder, at de frivillige på krisecentret, ikke har de rette voldsfaglige kompetencer, i forhold til at varetage og imødekomme de voldsramte kvinders behov og problematikker. De strukturelle rammer omkring krisecentrene, hvor de baserer meget af deres arbejde på frivillighed, har betydning for arbejdet med de voldsramte kvinder. Det har ligeledes betydning for de frivillige, og deres arbejdsvilkår, da de ikke har nogle krav eller nogen faglighed at søge mod, når de står i fagligt komplekse situationer. Hvis de frivillige havde fået et kursus eller lignende, så ville det også bidrage til, at de voldsramte kvinder ville få den fulde kvalitet af arbejdet. Som fremhævet tidligere i projektet, er volden mod kvinder blevet grovere, og der er derfor flere voldsramte kvinder, som søger ophold på krisecentre end tidligere, hvorfor det ligeledes stiller højere krav til de frivillige (LOKK, 2025; Danmarks Statistik, 2025b). Disse højere krav udledes på baggrund af kompleksiteten af de problematikker, som de voldsramte kvinder medbringer på krisecentret. Dette skaber derved et krydspres i forhold til brugen af frivillige på krisecentre (Christensen, 2021). Dette ses, da de frivillige ikke har de samme kompetencer, som det fagprofessionelle personale, hvorfor de ikke kan yde hjælp til de voldsramte kvinder i samme omfang. Det taler ligeledes ind i, hvordan vi mener, at den manglende tid og ressourcer, skaber nogle strukturelle forhold, hvor krisecentrene bliver afhængige af de frivillige. Det mener vi, da mere tid og flere ressourcer ville bidrage til, at der kunne oprettes et kursus for de frivillige. Kurset kunne blive afholdt af en organisation som Lev Uden Vold, som har omfattende viden på området. Kurset kunne blandt andet indeholde, information om voldsfaglig viden, kendskab til målgruppen samt redskaber til håndtering af nogle af de komplekse situationer, som de voldsramte kvinder befinder sig i.

Krydspreset kan i den forbindelse også bestå i, at det faste personale har manglende tid og ressourcer til at arbejde med de voldsramte kvinder. Det er det fagprofessionelle personale, som sætter gang i tiltag, og arbejder med kvindernes oplevelser og problematikker, hvorfor det er dem, der er tovholder for kvindernes udvikling. Som det ses i tidligere citat, er det fagprofessionelle personale på krisecentret alle hverdage fra 9-16 (Bilag 2, 8:24-8:37). Det ses derfor, at det ofte er de frivillige, som varetager driften af krisecentret. Manglen på fagprofessionelt personale, har derfor betydning for de voldsramte kvinders udvikling. Vi er bevidste om, at man ikke kan arbejde med de voldsramte kvinder hele døgnet, dog kan der opstå situationer, hvor der er brug for personale, som har kvalifikationer, til at kunne håndtere en given situation. Der kan derfor opstå et krydspres, i forhold til, om man eventuelt bruger ressourcer på fagprofessionelt personale døgnet rundt, som ikke altid er nødvendigt, eller om

man jævnligt bruger ressourcer, og tid, på kurser og oplæring af frivillige, så de er kvalificerede, til at håndtere komplekse situationer. Ved at bruge ressourcer på mere fagprofessionelt personale, eller bruge mere tid og flere ressourcer på en bedre oplæring af de frivillige, skaber man rammerne for, at de voldsramte kvinder har mindre risiko for at blive gengangere på krisecentret, og dermed har større chance for at mestre et selvstændigt liv.

Dette taler ind i personalets arbejde med relationsdannelsen, hvor det også kræver tid og ressourcer, at danne en tillidsfuld relation til de voldsramte kvinder. En frivillig fra et krisecenter udtaler sig for eksempel, om at de frivillige har et begrænset antal vagter om måneden, hvorfor det er svært at danne en relation:

“Jeg kunne jo godt have en vagt om mandagen og så gik der en måned igen før jeg så havde en vagt igen. Og så er det jo svært at vide om selv samme kvinde er der, om hun er flyttet i mellem tiden (...) Vi var der i en seks timer ad gangen eller sådan noget, så der hyggede man sig jo i de timer, vi var der (...) Jeg tror vores tid hed, at vi skulle have en hverdagsvagt og en weekendvagt om måneden” (Bilag 2, 5:14-5:57).

Citatet fremhæver, hvordan det er svært for de frivillige at danne relationer, når deres vagtskema er så sporadisk, og de dermed ikke bliver en fast del af kvindernes liv, mens de har ophold på krisecentret. I kraft af, at krisecentrene i så høj grad er baseret på frivillighed, kræver det mange frivillige, hvorfor det skaber stor rotation af de frivillige. Dette er med til at vanskeliggøre de frivilliges relationsdannelse til de voldsramte kvinder.

Det er vigtigt at arbejde med relationen til de voldsramte kvinder, hvilket også beskrives i Axel Honneths anerkendelsesteori, hvor anerkendelse skabes i relationen til andre mennesker (Honneth, 2015). Eftersom det er vanskeligere at danne en relation til de voldsramte kvinder, grundet de frivilliges sporadiske vagtskema og den store rotation, har de ikke mulighed for at skabe anerkendelse. For at de voldsramte kvinder kan danne en tryk relation, kræves det kontinuitet i personalet, hvorfor det skaber et svært grundlag for de frivillige. Det betyder, at de fagprofessionelle på krisecentret har en vigtigere rolle, i kraft af, at det er dem der har den primære kontakt med de voldsramte kvinder. Det er dermed de fagprofessionelle, som skal udføre det anerkendende arbejde med kvinderne, førend

de kan udvikle sig. Derudover er der også et økonomisk aspekt i forhold til at skabe kontinuitet i personalet, da der opstår et økonomisk krydspres (Christensen, 2021). Kontinuiteten i det fagprofessionelle personale er dyrere at skabe, end hvis man skal benytte sig af frivillige kræfter, hvorfor det kan være sværere at skaffe ressourcer til mere fagprofessionelt personale. Det betyder, at det økonomiske aspekt kan være en faktor i forhold til den store frivillighed på feltet.

I forhold til relationsdannelse, ses det i et citat fra afdelingslederen på et krisecenter, hvordan de på deres krisecenter, arbejder med relationen med de voldsramte kvinder:

“(...) Det er fordi Vi er et lille sted. Vi kommer meget tæt på kvinderne. Vi har mulighed for at lave rigtig meget relations arbejde. Vi har mulighed for at få skabt den der grundlæggende tryghed”
(Bilag 1, 6:09).

Citatet fremhæver, hvordan personalet på krisecentret arbejder meget med relationsdannelsen. Som fremhævet ovenfor, skabes anerkendelsen i relationen til andre mennesker (Honneth, 2015). For at de voldsramte kvinder føler en grundlæggende tryghed, har de behov for at blive anerkendt i den livssituation de er i samt for de oplevelser de har været i gennem. Det betyder, at kvinderne har behov for at blive anerkendt i alle tre sfærer, da deres selvopfattelse og selvtillid er svækket, efter at have været indgået i en voldelig relation. De voldsramte kvinder har behov for anerkendelse i den private sfære, hvorfor relationsdannelsen på krisecentret er særdeles vigtig. Ved at skabe gode relationer til kvinderne, sørger personalet for, at kvinderne føler sig trygge og værdsatte for dem man er. Relationen bidrager endvidere også til, at kvinderne lærer om stabile relationer, som respekterer kvinderne og deres behov. Et andet aspekt i relationen er kommunikation, hvorfor det er vigtigt, at personalet på krisecentret er opmærksomme på, hvordan de kommunikerer med de voldsramte kvinder. For at kunne danne en tillidsfuld relation, benytter personalet sig af den tilknyttende kommunikationsstil (Kongsgaard, 2017). Det ses ligeledes i citatet, hvor personalet tidligt får dannet en tæt relation til kvinderne på krisecentret.

De voldsramte kvinder har ligeledes behov for anerkendelse i den solidariske sfære, hvorfor følelsen af fællesskab på krisecentret, bidrager til at opnå anerkendelse i denne sfære. Det kan for eksempel være i forhold til at spejle sig i andre voldsramte kvinder, hvor de kan se, at de ikke er alene om de følelser og oplevelser, som de har været i gennem. Det bidrager derfor i forhold til at styrke kvindernes selvværd, da kvinderne oplever at blive værdsat, inkluderet og forstået i fællesskabet på krisecentret.

De voldsramte kvinder har endvidere behov for at blive anerkendt i den retslige sfære, hvor de skal gøres bevidste om, at de er ligeværdige medlemmer af samfundet, som har de samme rettigheder som andre. Som fremhævet tidligere i projektet, har de voldsramte kvinder mistet troen på det retslige system, hvilket har fået dem til at tvivle på deres oplevelser. De voldsramte kvinder har derfor brug for, at personalet på krisecentret anerkender dem i den retslige sfære, så kvinderne bliver bevidste om, at deres oplevelser er legitime. Vi har tidligere i projektet belyst, hvordan personalet på krisecentret bidrager til at anerkende de voldsramte kvinder i den retslige sfære. Personalet støtter derfor kvinderne til at forstå, at ansvaret og skylden for den vold, som de har været udsat for, ikke pålægges kvinderne selv.

I et citat fra afdelingslederen på et krisecenter, ses det, at den koordinerende rådgiver er fysisk placeret på deres krisecenter:

“(...) så den koordinerende rådgiver for *** Kommune, hun sidder faktisk fysisk her på krisecentret” (Bilag 1, 8:38).

Citatet påpeger, at den koordinerende rådgiver er lettere tilgængelig på dette krisecenter, hvorfor det også er lettere for kvinderne at skabe en relation til den koordinerende rådgiver. Ved at der skabes en bedre relation mellem den koordinerende rådgiver og de voldsramte kvinder, bidrager det også til, at kvinderne føler sig anerkendt, hvorfor de tør at åbne op omkring mere følsomme emner. Dette fører til, at den koordinerende rådgiver bedre kan støtte kvinderne i forhold til, at navigere i systemet samt støtte de voldsramte kvinder i deres rettigheder. Dette bidrager ligeledes til, at de voldsramte kvinder opnår en følelse af anerkendelse i den retslige sfære.

Det betyder derfor, at de voldsramte kvinder, kan bearbejde nogle af de mønstre, som de har skabt gennem den manglende anerkendelse i de voldelige relationer. Ved at blive anerkendt i alle tre sfærer på krisecentret, kan de voldsramte kvinder opleve at få en styrket selvopfattelse og selvtillid. Det medfører ligeledes, at det mindsker risikoen for at kvinderne bliver gengangere på krisecentret, og derved er der større chance for, at de opnår et selvstændigt liv efter endt ophold på krisecenter.

5.3 Efterværn og tilgængelighed for de voldsramte kvinder

Dette afsnit vil tage udgangspunkt i vores indsamlede empiri og vores understøttende rapporter, hvor vi vil analysere hvilken betydning et velfungerende efterværn har for de voldsramte kvinder.

Derudover vil vi analysere, hvilken betydning personalet på krisecentrene har for efterværnet.

Pierre Bourdieus felter og doxa har betydning for hvordan de voldsramte kvinder begår sig i samfundet. Felter og doxa har derfor også betydning for efterværnet, da kvinderne skal begå sig på felter, som de ikke er vant til at begå sig på. Det ses i den forbindelse, at voldsramte kvinder hovedsageligt begår sig på feltet i sit hjem, sammen med sin voldelige partner. Det ses i et citat fra afdelingslederen på et krisecenter, at personalet på krisecentret hjælper kvinderne i forhold til at begå sig på felter, som de ikke har kendskab til:

“Så sagde jeg, vi har familienetværket ****, og kunne du tænke dig, og prøve at være nysgerrig på om det kan noget for dig. Og det ville hun gerne, og så tog jeg med hende den første gang sådan onsdag eftermiddag og var der i 2 timer sammen med hende og en af hendes børn og så og så blev hun bare rigtig glad for det” (Bilag 1, 1:06:10).

I citatet fremgår det, at kvinden er usikker i forhold til at begå sig på andre felter, end dem hun har kendskab til. I feltet i kvindens hjem hersker der et doxa, hvor magtforholdet mellem parterne er ulige. Som tidligere beskrevet, bliver den voldsramte kvinde afhængig af den voldelige partner på flere parametre, hvilket medvirker til, at den voldelige partner har flere ressourcer i relationen. Dette betyder, at der skabes en ubalance i feltet, som den voldelige partner udnytter. Ubalancen i feltet skaber ligeledes en konstant usikkerhed og mindreværdsfølelse i de voldsramte kvinder, hvorfor kvinderne tager disse følelser med videre ind på andre felter i livet. Det kan derfor være svært for de voldsramte kvinder, at begå sig på nye felter, hvorfor det er vigtigt, at personalet på krisecentret hjælper og støtter kvinderne i forhold til at begå sig på nye felter. Citatet fremhæver, hvordan personalet på krisecentret er tilgængeligt, og støtter samt inspirerer kvinden, til at skabe et selvstændigt liv efter endt ophold på krisecenter. Ved at personalet gør brug af deres netværk, inspirerer personalet den voldsramte kvinde til at skabe sit eget netværk. Det betyder, at personalet gør brug af den inspirerende kommunikationsstil, hvorfor personalet formår at støtte og inspirere kvinderne i den situation, som de har behov for (Kongsgaard, 2017).

Som vi tidligere har belyst i projektet, bliver de voldsramte kvinders kapitaler påvirket af den voldelige relation, hvorfor det også påvirker kvinderne i mødet med andre felter. Det betyder, at både de erfaringer, som kvinderne har gjort sig på felterne med den voldelige partner samt kapitalerne, har

betydning for hvordan de begår sig på de forskellige felter.

I kraft af den vold, som kvinderne bliver udsat for i hjemmet, skabes der et doxa, hvorved kvinderne skal følge den voldelige partners uskrevede regler og krav. Dette doxa gør det problematisk for kvinderne i forhold til at skulle begå sig på andre felter, hvor der hersker andre doxa'er, som kvinderne ikke er bekendt med. Det kan for eksempel være problematisk for kvinderne når deres ophold på et krisecenter ender, og de skal til at begå sig på nye felter, hvor de ikke kender doxa'et. I tidligere citat fra afdelingslederen på et krisecenter, kan man også se, hvordan personalet hjælper kvinderne i forhold til at forstå doxa'et på det gældende felt (Bilag 1, 1:06:10). Dette ses, da kvinden ikke selv opsøger dette felt, men bliver introduceret til feltet af personalet, for derefter at blive ledsaget af personalet. Her viser personalet kvinden, at det er et trygt sted, og introducerer derfor kvinden til nogle personer, hvorfor hun selv kan opsøge feltet efterfølgende. Ligeledes ses det i samme interview, hvor afdelingslederen fortæller om hvordan de yder en ekstra indsats, for at støtte kvinderne, for at de ikke vender tilbage til den voldelige partner:

“det er sådan en lang weekend i en lejlighed, hvor man ikke kender et øje. Det er jo ikke sjovt. Og det er også det, og der tænker jeg over, at det er rigtig godt og holde dem lidt i hånden, fordi det kan være noget, der kan få dem til at søge tilbage” (Bilag 1, 1:04:41).

Det udledes derfor fra citatet, at kvinderne har brug for ekstra støtte, for at de kan begå sig på andre felter, end dem som de er vant til at begå sig på. Dette viser også vigtigheden i en håndholdt og tæt efterværnsindsats, i forhold til at kvinderne har brug for støtte for at kunne begå sig på nye felter, for ikke at gå tilbage til den voldelige partner.

Det ses desuden i et citat fra afdelingslederen på et krisecenter, hvordan kvinderne tænker og handler ud fra de kropsliggjorte erfaringer (Larsen, 2013). Kvinderne har gjort sig disse erfaringer gennem livet, hvorfor de ligeledes har en indvirkning på de felter, som kvinderne begår sig på:

“Det kan være i deres eget familie ophav, hvor der har været nogle dysfunktionelle familiemønstre og det er jo det der så skaber at man går ud og fortsætter med at vælge noget, der også er dysfunktionelt” (Bilag 1, 7:41).

Citatet fremhæver, hvordan dette mønster fortsætter gennem livet, da disse mønstre er blevet internaliseret. Kvinderne har haft bestemte mønstre gennem deres opvækst, som de derefter har internaliseret gennem livet. Det er derfor vigtigt at arbejde med disse mønstre, specielt i overgangen til et selvstændigt liv, da det er her, at kvinderne skal til at stå på egne ben og klare sig selv på ny. Kvinderne kender ikke til andet, hvorfor det er naturligt at falde tilbage i gamle mønstre, og dermed også de dysfunktionelle felter, som kvinderne kender til. Kvinderne er vant til at begå sig på dysfunktionelle felter, hvor der hersker kaos og ustabilitet, hvorfor det er uvant og besværligt for kvinderne, at skulle begå sig på andre felter (Larsen, 2013). Som det ses i tidligere citat, er det vigtigt for efterværnsindsatsen, at personalet hjælper kvinderne til at begå sig på nye felter, for at de ikke falder tilbage i de gamle mønstre, og derved tilbage på de dysfunktionelle felter (Bilag 1, 1:04:41). Det ses derfor, at det vigtigt med en mere støttende og håndholdt efterværnsindsats, for at kvinderne ikke bliver gengangere på krisecentrene.

Som tidligere belyst i projektet, har stigmatisering en indvirkning på de voldsramte kvinder. Grundet de voldsramte kvinders viljesvagthed og diskursen i samfundet, bliver kvinderne stigmatiseret, i forhold til at have været udsat for vold i nære relationer (Goffman, 2018; Meyer, 2016). Dette har derved konsekvenser når kvinderne skal bevæge sig fra ét felt til et andet, da de her oplever, at de ikke kender det herskende doxa, hvorfor de oplever at blive stigmatiseret på baggrund af dette (Goffman, 2018). Det betyder også, at for at man kan forebygge at de voldsramte kvinder bliver gengangere på krisecentrene, kræver det, at man arbejder med at kvinderne ikke internalisere den stigmatisering, som der er i samfundet. Der er behov for, at de voldsramte kvinder, bliver bevidste om sine karaktermæssige fejl, og derefter bearbejder dem. Det betyder, at de efter endt ophold på krisecenter, kan træde ind på nye felter uden at blive stigmatiseret, som en kvinde, der har været udsat for partnervold. Hvis kvinderne kan gøre dette, vil chancerne for at de vender tilbage til den voldelige partner være mindre, og der er derved også mindre risiko for at der er behov for et ophold på krisecenter.

En anden faktor for at de ikke vender tilbage til den voldelige partner, er at de bliver økonomisk uafhængige af den voldelige partner. I rapporten fra Lev Uden Vold, ses det, at der er 35,1% af kvinderne, som føler sig økonomisk afhængige af deres voldelige partner (Lev Uden Vold, 2024). Man kan ligeledes se, at den økonomiske afhængighed af den voldelige partner stiger, desto flere former for vold, som kvinderne har været udsat for. Det betyder, at mange af de voldsramte kvinder

har en lav økonomisk kapital, da de ikke besidder noget af økonomisk værdi. Mange af disse kvinder, er derfor ikke vant til at tjene penge eller betale regninger, hvorfor det er en uoverskuelig position at befinde sig i, efter endt ophold på et krisecenter. Dette har derved betydning for processen efter endt ophold på krisecenter, hvor kvinderne skal til at klare sig selv. Den selvstændighed, som kvinderne prøver at opnå, bliver også vanskeliggjort i kraft af at kvinderne har svært ved at indgå i relationer samt indgå på et arbejdsmarked. Denne økonomiske belastning er derved også en afgørende faktor i forhold til, om kvinderne går tilbage til den voldelige partner. Da dette er det liv, kvinderne kender og ved, hvordan de skal leve, kan det opleves som lettere at blive, fordi det at starte på ny kan virke for uoverskueligt. Den økonomiske kapital er med til at skabe en forebyggende effekt for at kvinderne ikke vender tilbage til den voldelige partner. Ved at der skabes en styrket efterværnsindsats, vil det bidrage til at kvinderne har lettere ved at komme i arbejde, som styrker deres økonomiske kapital, hvorfor det vil bidrage til en *spill-over* effekt på de andre kapitaler (Larsen, 2013). Arbejdspladsen medvirker til at skabe et større netværk, hvorfor de voldsramte kvinder vil få en højere social kapital. Yderligere bidrager et arbejde også til en højere kulturel kapital, da kvinderne kan få anerkendelse og få en følelse af at høre til. Dette er derved med til at give en styrket selvværdsfølelse og identitetsfølelse, hvorfor kvinderne vil have en bedre chance for at opnå et selvstændigt liv. Dette taler ligeledes ind i det mønster, hvor der er behov for en mere håndholdt indsats efter endt ophold på krisecenter. Som fremhævet i vores problemfelt, er der ikke fastsat noget politisk og lovmæssigt i forhold til efterværn, hvorfor støtten i efterværnet differentierer, alt efter hvilket krisecenter, som kvinderne har søgt ophold på. Det betyder, at risikoen for at blive genganger er større, hvis ikke kvinderne modtager den tilstrækkelige støtte efter endt ophold på krisecenter. Som fremhævet tidligere, så kan det være uoverskueligt for de voldsramte kvinder, at skabe et selvstændigt liv, hvorfor der er risiko for at de søger tilbage til den voldelige partner, hvis ikke de får den rette støtte efter endt ophold på krisecenter.

5.3.1 Overgangen til et selvstændigt liv

I dette afsnit vil vi udfolde, de forskellige faktorer for at de voldsramte kvinder mestrer overgangen til et selvstændigt liv. Derudover vil vi også udfolde, hvilken betydning rammerne på krisecentrene har, for de voldsramte kvinders mulighed for at mestre overgangen til et selvstændigt liv.

For at de voldsramte kvinder får de bedste vilkår for at opnå et selvstændigt liv efter endt ophold på

krisecenter, kræver det blandt andet, at personalet på krisecentret arbejder med kvindernes kapitaler. Det ses i et tidligere citat fra afdelingslederen på et krisecenter, at personalet på det krisecenter vi har interviewet, gør en ekstra indsats for at sikre og støtte kvinderne i en god overgang til et selvstændigt liv. Personalet på krisecentret gør en indsats, i forhold til at hjælpe kvinderne med at opsøge nye netværk samt ledsage dem til møderne (Bilag 1, 1:06:10).

Tidligere citat belyser ligeledes, hvordan personalet gør en ekstra indsats for at styrke kvindernes sociale kapital efter endt ophold på deres krisecenter (Bilag 1, 1:06:10). Dette bidrager til at kvinderne har en større chance for at lykkes i deres efterværn samt mulighed for at bryde mønstret med at være gengangere på krisecenter. Derudover ses det, at afdelingslederen på det krisecenter vi har interviewet, har prioriteret, at den koordinerende rådgiver befinder sig på deres krisecenter:

“Men dengang det blev føjet til lovgivningen der spurgte jeg med det samme om vi kunne få lov til at den koordinerende rådgiver sad rent fysisk på krisecentret, fordi så kunne hun til dels give den der rådgivningen til kvinderne, som også kommer fra andre kommuner, mens de bor her. Så derfor er det er det jo altid hende, når nu de begynder at snakke om økonomi og om beskæftigelse og om ny bolig og alt det der” (Bilag 1, 9:27).

Dette betyder, at kvinderne har en bedre mulighed for at få styr på deres økonomiske situation førend deres ophold på krisecentret ender. I kraft af, at den koordinerende rådgiver er let tilgængelig på krisecentret, er der større chance for, at kvinderne gør brug af den, hvorfor de selv kan bidrage til at styrke deres økonomiske kapital. De voldsramte kvinder står i en allerede kompleks situation, hvorfor der er mange ting de skal forholde sig til. Dette er uoverskueligt for kvinderne, så derfor har placeringen og tilgængeligheden af den koordinerende rådgiver, en væsentlig betydning for hvordan de voldsramte kvinder klarer sig efter endt ophold på krisecenter. Afdelingslederen på krisecentret udtaler sig blandt andet også om, hvordan tilgængeligheden til den koordinerende rådgiver i de større kommuner er anderledes:

“Der er mange, altså for eksempel *** Kommune, der sidder de koordinerende rådgivere på rådhuset. Og så bliver de hentet ind på krisecentrene eller møder kvinderne, når de har etableret sig” (Bilag 1, 9:12).

De to citater påpeger, hvor essentielt tilgængeligheden er for at kvinderne kan skabe et selvstændigt liv efter endt ophold på krisecenter. Ved at sørge for at kvinderne står i en bedre økonomisk situation inden deres ophold ender, bidrager det også til at der er en lavere risiko for, at kvinderne går tilbage til deres voldelige partner grundet økonomiske problemer. Da den koordinerende rådgiver er mere tilgængelig, gør det flere af processerne i kvindernes overgang til et selvstændigt liv, nemmere. Det kan blandt andet være i forhold til at finde en ny bolig, da det betyder, at kvinderne ikke skal begå sig på et nyt felt, for at skulle få hjælp til at søge bolig.

Hvis det anskues fra et andet perspektiv, hvor vi har interviewet en frivillig fra et andet krisecenter, ses det, at der er en forskel i hvordan støtten til overgangen til et selvstændigt liv for kvinderne, foregår:

“Jeg tror ikke vi sådan lavede en decideret handleplan (i efterværnet (red.)), for dem. (...) De fik en hel del redskaber gennem personalet ift. hvad gør du så hvis han opsøger dig igen, og hvordan de så kunne være i de her situationer, og så blev de altså hjulpet over i egen lejlighed (...) Ja så altså de fik jo en hel del støtte på vejen, men man kan sige at de skulle også tage mange af skridtene selv” (Bilag 2, 16:15 – 16:53).

Citatet påpeger, at på dette krisecenter gør personalet det arbejde, som de er ansat til og ikke så meget mere. Dette er også ensbetydende med, at personalet ikke er tilgængeligt, i overgangen til et selvstændigt liv, i samme omfang som på det andet krisecenter, hvor personalet ydede en ekstra indsats for kvinderne. De voldsramte kvinder står derfor delvist alene i overgangen til et selvstændigt liv, og har kun de redskaber, som de har fået tildelt under opholdet. Dette er eventuelt et udtryk for, at dette krisecenter ikke har ressourcerne til at gøre en ekstra indsats, og derved støtte kvinderne til at “tage de sidste skridt” i overgangen. Ved ikke at have modtaget den tilstrækkelige støtte i overgangen til et selvstændigt liv, er der større risiko for at kvinderne søger tilbage til den voldelige partner, og dermed tilbage i de samme mønstre. Dette kan være en medvirkende faktor for, at krisecentret har mange gengangere (Bilag 2, 12:40-13:01).

Ligeledes ses det, at det også er afgørende for efterværnet, hvordan rammerne på krisecentret er struktureret. Rammerne inkluderer blandt andet krisecentrets tid, ressourcer og kultur. Det betyder,

at personalets faglighed bliver presset af, hvordan rammerne er struktureret. Personalets muligheder for at yde den fulde kvalitet i deres arbejde, vanskeliggøres derved af rammerne på dette krisecenter. Dette har betydning for mængden af gengangere på krisecentret. En frivillig fra pågældende krisecenter, udtaler sig følgende, ved adspurgt om de oplevede mange gengangere på deres krisecenter:

“Ja det gjorde vi, vi oplevede en del der kom igen. Og jeg husker noget da jeg startede, der fik vi at vide, at mange gange så skulle man komme der en seks-syv gange før man rent faktisk, altså sådan i gennemsnit, før man var klar til at komme videre” (Bilag 2, 12:40-13:01).

Citatet påpeger, at der på dette krisecenter er mange gengangere. De mange gengangere, presser personalets faglighed. Personalets faglighed er ikke udnyttet til fulde, i kraft af at der er så mange gengangere. Det betyder også, at personalet befinder sig i et etisk krydspres (Christensen, 2021). Personalet går på kompromis med den professionelle integritet og det medmenneskelige ansvar, da de ved, hvad kvinderne har behov for, for ikke at blive gengangere, men samtidig ikke kan stoppe dem fra at vende tilbage til den voldelige partner, efter endt ophold på krisecenter. Personalet kan heller ikke stoppe kvinderne, fra at ende deres ophold på krisecentret efter kort tid, hvorfor det betyder, at kvinderne ikke har bearbejdet deres oplevelser, og der derfor er større risiko for, at kvinderne vender tilbage til den voldelige partner. Det betyder, at personalets faglighed bliver presset, og de derved står i et etisk dilemma. Den professionelle integritet og det medmenneskelige ansvar, er to af de fire professionsetiske værdier, som den fagprofessionelle kan søge hjælp i, når der opstår etiske dilemmaer i arbejdet (Dansk Socialrådgiverforening, 2025).

Derudover bidrager det syn, og den tilgang, til hvordan, der arbejdes på dette krisecenter. Denne tilgang bidrager derudover til synet på de voldsramte kvinder, hvor man sætter dem i en position, hvor man forventer at se dem igen efter endt ophold på krisecenteret. Dette bidrager til, at personalet internaliserer den kultur, der er på krisecentret, hvor der bliver skabt en spiral, hvor det forventes at kvinderne vender tilbage. Det har derved en effekt af, at kulturen blandt personalet er, at kvinderne kun kan komme videre, hvis de har været der flere gange.

Modsat ses det, at man på det andet krisecenter, lykkes bedre med at sætte nogle rammer for personalet, hvor de ikke bliver presset i samme grad på deres faglighed. Det ses for eksempel i et

tidligere citat fra afdelingslederen, at på dette krisecenter, skaber personalet på krisecentret en grundlæggende tryghed for de voldsramte kvinder gennem relationsarbejdet (Bilag 1, 6:09).

På baggrund af de arbejdsmetoder, som der benyttes på dette krisecenter, fremhæver afdelingslederen, at netop deres krisecenter skiller sig ud ved at have et lavt antal af gengangere:

“Altså jeg elsker at fortælle den her historie om dengang Helle Thorning var statsminister, der fik hun sådan en stor opmærksomhed på, at der var rigtig mange gengangere på krisecentrene. Der var faktisk 50% af de kvinder, der kom på krisecenter, og der kom mere end én gang. Og mange kom flere gange, så var det en ny partner, Der er udsatte dem for vold og så og så videre. Så det blev hun meget nysgerrig på. Hvad kan vi gøre ved det? Så hun satte gang i Sådan en stor national undersøgelse og den var vi selvfølgelig med i og efter første runde i den undersøgelse, så blev der var det 10 krisecentre der blev peget ud, og der var vi en af de 10 fordi at de kunne se i statistikkerne i Socialstyrelsen, at vi ikke havde så mange gengangere” (Bilag 1, 5:13 – 5:36).

De to citater fra afdelingslederen fremhæver, at dette krisecenter har formået at implementere nogle rammer og tilgange i forhold til deres arbejde, hvor de voldsramte kvinder har bedre vilkår, for at lykkes med et selvstændigt liv efter endt ophold på krisecenter. Det betyder blandt andet, at personalet arbejder anerkendende med de voldsramte kvinders oplevelser og traumer, og derigennem hjælper kvinderne med at bearbejde de mønstre, som de har skabt gennem deres liv (Honneth, 2015). Personalet formår derved også at få opbygget de voldsramte kvinders selvværd og selvopfattelse i denne proces, hvorfor kvinderne har større chance for at bryde med mønstret, i forhold til at indgå i voldelige relationer. Dette bidrager til et andet syn, og en anden tilgang, hvor dette krisecenter sørger for at støtte kvinderne gennem hele processen til at opnå et selvstændigt liv. Dette ses i følgende citat, hvor afdelingslederen på krisecentret udtaler sig om, hvordan de fortsætter deres arbejde med kvinderne efter endt ophold på krisecentret, indtil kvinderne ikke har behov for støtten længere:

“Ja, men når de ikke har brug for os mere, så ebber det jo lige så stille ud. Og så kan vi koncentrere os om de næste, og det kan være godt givet ud” (Bilag 1, 1:08:19).

Citatet fremhæver, at i kraft af, at personalet støtter kvinderne, indtil kvinderne selv mener, at de ikke har behov for støtten længere, er krisecentret med til at skabe en tryghed i efterværnet. Trygheden

skabes i kraft af den relation, som personalet har dannet under opholdet. Det betyder, at personalet er lykkes i forhold til arbejdet med kvinderne og den tilknyttende kommunikationsstil. Derudover er personalet også lykkes i forhold til arbejdet med den udviklende kommunikationsstil, da kvinderne har opnået kompetencerne til at klare sig selv (Kongsgaard, 2017). Citatet fremhæver ligeledes, at de voldsramte kvinder derved altid har nogle, som de er trygge ved, som de kan henvende sig til, hvis de har behov for ekstra støtte efter endt ophold på krisecentret. Dette er derfor også en medvirkende faktor i forhold til at de voldsramte kvinder ikke bliver gengangere på krisecentret. Citatet understreger også den tilgængelighed, som vi tidligere har belyst i forhold til dette krisecenter, hvor personalet er tilgængeligt for de voldsramte kvinder, indtil kvindernes behov, ikke længere er til stede. Det er også denne tilgængelighed, som er med til at skabe en forandring for kvinderne i processen til et selvstændigt liv.

Man ser derfor, at der er forskellige tilgange til arbejdet med voldsramte kvinder, hvorfor det har betydning for arbejdet med kvinderne. I disse tilgange skabes der ligeledes en kultur blandt personalet, hvor man på det ene krisecenter har et syn på gengangere, hvor det forventes at kvinderne kommer tilbage. Hvorimod man på det andet krisecenter, har et syn på gengangere, hvor man arbejder mere forebyggende med kvinderne, og yder en mere håndholdt indsats efter endt ophold, hvorfor det ikke forventes, at der kommer gengangere.

Dette betyder, at ved at krisecentrets personale gør en ekstra indsats for at støtte kvinderne til en god overgang til et selvstændigt liv, er det bidragende til, at der er færre gengangere på krisecentret. De to forskellige krisecentre, er derfor eksempler på hvor forskelligt overgangen til et selvstændigt liv kan varetages, og dermed også hvor stor en betydning den tilstrækkelige støtte i overgangen til et selvstændigt liv, har for kvinderne.

5.3.1.1 De fagprofessionelles kompetencer

I dette afsnit vil vi udfolde, hvilken betydning de fagprofessionelles manglende voldsfaglige viden har for de voldsramte kvinders efterværn samt hvilken betydning det har for kvinderne, at der ikke er noget lovmæssigt krav for efterværn.

Den koordinerende rådgiver har til opgave at rådgive kvinderne i forskellige forhold, som arbejdsmarked, økonomi og bolig. Det betyder, at den koordinerende rådgiver faciliterer kontakten

til for eksempel jobcenter eller ydelsescenter. Som beskrevet tidligere, tilbydes hjælpen indtil de voldsramte kvinder, er etableret i egen bolig. I kraft af, at der ikke er et lovbestemt krav for de voldsramte kvinder, i forhold til at modtage hjælp, efter de er blevet etableret i egen bolig, er det derfor op til de fagprofessionelle i de forskellige kommuner, at varetage kvindernes efterværn. Det sætter derfor større krav til de fagprofessionelles kompetencer, i forhold til deres voldsfaglige viden og hvordan de bruger dette i praksis, for eksempel i arbejdet med voldsramte kvinder med PTSD. Som tidligere beskrevet i projektet, har Europarådet nedsat en overvågningsenhed, bestående af en ekspertgruppe, som skal vurdere hvorvidt de lande, der har underskrevet Istanbulkonventionen, lever op til de gældende krav. Ekspertgruppen har vurderet, at der i Danmark er et øget behov for voldsfaglig viden på det socialfaglige område. Det ses også i et citat fra afdelingslederen på et krisecenter, hvor vi har spurgt ind til afdelingslederens holdning, i forhold til, om personalet i kommunerne har nok voldsfaglig viden:

“Nej (...) altså Jeg har sådan et hængeparti. Det har jeg haft i et par år og det har jeg gerne villet invitere mig selv ned på jobcentret og ned i borgerservice og andre steder og fortælle lidt om krisecentret, men det har jeg simpelthen ikke haft tid til, men jeg har det sådan, det ligger stadigvæk en seddel i min kalender, og den er meget gul og gammel, men det kan være, jeg gør det lige pludselig” (Bilag 1, 1:09:13).

Citatet fremhæver, at der er et behov for en øget bevidsthed, omkring krisecentre og den voldsfaglige viden i kommunerne. Ved at øge bevidstheden om den voldsfaglige viden for de fagprofessionelle i kommunerne, bidrager det til, at de fagprofessionelle får kompetencer til at kunne opspore volden i deres daglige arbejde. I kraft af, at de fagprofessionelle får øget deres kompetencer, bidrager det til, at der er færre kvinder, som bliver gengangere på krisecentre. De øgede kompetencer betyder også, at de fagprofessionelle får redskaberne til at forebygge, at kvinderne indgår og bliver i voldelige relationer. Det kunne blandt andet være kommunikationsredskaber, hvor de fagprofessionelle tilegner sig viden, i forhold til at kunne gå ind i svære samtaler om vold. De fagprofessionelle tilegner sig viden om hvordan de skal kommunikere med de voldsramte kvinder, hvorfor de skal gøres bevidste om de forskellige kommunikationsstile, og hvornår det er relevant at benytte dem (Kongsgaard, 2017).

Den øgede voldsfaglige viden, indebærer kendskabet til, hvad det betyder at have været udsat for vold i en nær relation samt hvordan man arbejder med kvinder, som har været udsat for vold, og hvilken betydning det har, i forhold til eksempelvis det videre arbejdsliv. Det har derfor også betydning, at den voldsfaglige viden bliver spredt ud til fagområder som beskæftigelse og familieområdet. Det er derfor vigtigt, at de rådgivere, som de voldsramte kvinder møder efter endt ophold på krisecenter, har den relevante voldsfaglige viden, for at kvinderne har de bedste forudsætninger, for at kunne lykkes i et selvstændigt liv. Ved at de fagprofessionelle er mere oplyste og uddannede i forhold til den voldsfaglige viden, betyder det også, at de har en større forståelse for den vold, som de voldsramte kvinder har været udsatte for. Diskursen i samfundet påvirker også de fagprofessionelle i kommunerne, hvorfor de kan have en forudindtaget holdning, i forhold til de voldsramte kvinder, og hvorfor kvinderne er i den situation, som de er i. De fagprofessionelle i kommunerne, kan derfor komme til at behandle de voldsramte kvinder for hårdt (Kloch, 2025).

Dette resulterer i, at krisecentrene står i et krydspres, når kvindernes ophold på krisecentret ender. I kraft af, at det fagprofessionelle personale i kommunerne ikke har tilstrækkelig voldsfaglig viden, sætter krisecentrene kvinderne ud i en tilværelse, hvor chancerne for at mestre et selvstændigt liv, bliver forringet (Christensen, 2021). Det presser derved personalet på krisecentrenes faglighed, da de ved hvad det kræver, for at mestre et selvstændigt liv efter endt ophold på krisecenter. Krisecentrene kender til kvindernes dysfunktionelle mønstre, hvilket gør, at de ved hvad kvinderne kan risikere at søge tilbage til. Det gør det endnu vigtigere for de fagprofessionelle i kommunerne, at have den tilstrækkelige voldsfaglige viden, til at kunne identificere tegnene på volden (Bilag 1, 7:41). Derudover sætter krisecentrene de voldsramte kvinder ud i en tilværelse, hvor der ikke er noget lovmæssigt krav på efterværn, som der er tilstrækkeligt i forhold til at varetage kvindernes behov. Kvinderne bliver derfor overladt til de fagprofessionelle i kommunerne, hvor de ikke har de rette voldsfaglige kompetencer, til at varetage deres behov. Det understreger behovet for, at de fagprofessionelle i kommunerne, har den tilstrækkelige voldsfaglige viden.

For at sørge for at de voldsramte kvinder mestrer overgang til et selvstændigt liv, efter endt ophold på krisecenter, mener vi, at der kan være behov for mere gennemgående støtte i efterværnet. Vi mener, at der kan være behov for mere støtte udover den koordinerende rådgiver og de ti timers psykologhjælp, da vi mener, at dette ikke er tilstrækkeligt, i forhold til efterværnet for de voldsramte kvinder. Dette vil også bidrage til, at skabe et mere lige efterværn for alle voldsramte kvinder, da det

på nuværende tidspunkt, er op til det enkelte krisecenter, at vurdere hvordan de vil varetage efterværnet, udover det, der er lovmæssigt bestemt. Vi mener, at den gennemgående støtte, kan være i form af en støtteperson for de voldsramte kvinder efter endt ophold på krisecenter. Dette kan være en person, som støtter kvinderne fra de forlader krisecentret, til de ikke længere har behov for støtten mere. Det aftales individuelt på krisecentret, hvor det vurderes hvilke kvinder, der har behov for en støttende indsats. Dette er ligeledes med til at fjerne ressourcer og tid fra krisecentrene, hvorfor ansvaret uddelegeres. Det bidrager også til at meget af krisecentrenes skyggearbejde fjernes. Skyggearbejde betyder, at personalet støtter og hjælper de voldsramte kvinder udenfor arbejdstiden (Holm, 2024). Vi er bevidste om, at relationsdannelsen er vigtig, hvorfor vi også ved, at det er sværere med en støtteperson, som kvinderne ikke kender.

6. Diskussion

6.1 Den omvendte fodlænke

I det følgende afsnit, vil vi reflektere over og diskutere, hvilken betydning den nye forsøgsordning om den omvendte fodlænke, vil have for de voldsramte kvinders overgang til et selvstændigt liv.

Som vi har fremhævet i vores analyse, har voldsudøveren fortsat en ubevidst kontrol over kvinderne efter relationen er afsluttet, og dette gælder for flere aspekter af kvindernes liv. Det gælder blandt andet i forhold til, at kvinderne ikke kan bevæge sig frit, at kvinderne føler sig utrygge i sit nærmiljø eller at kvinderne bliver udsat for stalking (Justitsministeriet, 2025). Det medfører et stort kontroltab for de voldsramte kvinder i deres hverdag, hvorfor der per 1 juli 2025, er blevet indført en forsøgsordning med den omvendte fodlænke (Justitsministeriet, 2025). Den omvendte fodlænke er en elektronisk fodlænke, der bruges som sanktion, i sager vedrørende vold og stalking. Fodlænken bruges til at registrere, når den voldelige partner, nærmer sig de voldsramte kvinders hjem. Fodlænken er derfor koblet til bestemte geografiske zoner, som kvindernes bopæl eller arbejdsplads, hvor politiet bliver alarmeret, når voldsudøveren nærmer sig disse zoner (Justitsministeriet, 2025). Det betyder, at fodlænken kan bruges til at skabe tryghed for de voldsramte kvinder i overgangen til et selvstændigt liv (Danner, 2025c). Den omvendte fodlænke skaber tryghed for de voldsramte kvinder, da den skaber en fysisk distance til voldsudøveren, hvilket giver kvinderne mulighed for at få ro, til at skabe et selvstændigt liv. Det giver yderligere en tryghed for kvinderne at de ved, at der er nogle der tager handling, hvis voldsudøveren overtræder de bestemte geografiske zoner. Modsat kan det også skabe

en følelse af falsk tryghed, da det ikke er de voldsramte kvinder, der trackes, men derimod en geografisk zone. Dette kan betyde, at hver gang kvinderne bevæger sig uden for disse zoner, er de i risiko for, at den voldelige partner kan opspore dem, og derefter udsætte dem for vold (Justitsministeriet, 2025). Spørgsmålet er derfor, om de voldsramte kvinder reelt får muligheden for at bevæge sig frit? Som tidligere fremhævet i analysen, har vi fundet ud af, at de voldsramte kvinder, har gavn af at opsøge nye netværk. Dette vanskeliggøres, hvis kvinderne kun kan færdes i bestemte zoner, hvor de føler sig trygge.

6.1.1 Prioritering af ressourcer

I dette afsnit vil vi reflektere over og diskutere, hvilken betydning prioriteringen af ressourcer har for efterværnet for de voldsramte kvinder.

Den omvendte fodlænke betyder også, at der bruges ressourcer på voldsudøveren, fremfor at man bruger ressourcer på de voldsramte kvinder, i forhold til at støtte dem videre i et selvstændigt liv. Derimod ved at der bruges ressourcer på voldsudøveren, pålægges ansvaret for volden på voldsudøveren. Dette bidrager til, at ændre den diskurs, der er i samfundet om *victim-blaming*, hvor det er voldsopfrene, som gøres ansvarlig for den vold, som de udsættes for (Meyer, 2016). Yderligere bidrager den omvendte fodlænke til, at de voldsramte kvinder oplever, at blive anerkendt i de retslige sfære, da samfundet og systemet anerkender kvindernes oplevelser og fortællinger (Honneth, 2015). Betyder det så, at den omvendte fodlænke er den bedste løsning, for at sikre, at de voldsramte kvinder, kan mestre overgangen til et selvstændigt liv, eller skal man prioritere ressourcerne anderledes?

Hvis ressourcerne blev prioriteret anderledes, kunne der gives ressourcer til de voldsramte kvinder, så de kunne sikres et bedre efterværn, og derved mestre overgangen til et selvstændigt liv. Gennem analysen har vi fundet, at de voldsramte kvinder har behov for en mere tæt og håndholdt efterværnsindsats, for at de ikke bliver gengangere på krisecentrene. Som fremhævet i analysen, kunne der bruges ressourcer på for eksempel en støtteperson, som støtter de voldsramte kvinder i overgangen til et selvstændigt liv, og indtil de ikke længere har behovet for støtte. Derudover kunne der også bruges ressourcer på individuelt tilpassede psykologforløb til de voldsramte kvinder. Vi mener derfor, at der er større behov for, at bruge ressourcer på at støtte de voldsramte kvinder i overgangen til et selvstændigt liv, fremfor at bruge ressourcerne på en omvendt fodlænke for voldsudøveren. Som efterværnet er nu, er det lovmæssigt ens for alle, men differentierer alligevel, også alt efter hvilket krisecenter de voldsramte kvinder søger ophold på. Hvis der blev tilført flere

ressourcer til de voldsramte kvinders efterværn, og det blev ændret lovmæssigt, ville det så gøre efterværnet mere ensartet?

6.2 Krisecentrenes skyggearbejde

I følgende afsnit vil vi diskutere og reflektere over, hvilken betydning skyggearbejde i efterværnet har, i forhold til at sørge for at efterværnet er ensartet for de voldsramte kvinder.

Til vores analyse, har vi interviewet to krisecentre, hvor det ene krisecenter udfører skyggearbejde i efterværnet, mens det andet krisecenter ikke udfører skyggearbejde i efterværnet. På de to krisecentre, ses der en tydelig forskel på antallet af gengangere. Dette skaber en ulighed i hvordan efterværnet udføres. Spørgsmålet er, om det er retfærdigt, at det er personalet på krisecentrene, der skal udføre skyggearbejde i efterværnet, for at sikre at kvinderne mestrer overgang til et selvstændigt liv?

Som fremhævet, består meget af krisecentrenes efterværn af skyggearbejde. Det betyder, at meget af efterværnsarbejdet afhænger af krisecentrets personale, hvorfor de bruger mange personlige ressourcer og tid på, at kvinderne får en god overgang til et selvstændigt liv. Det kan for eksempel være afspadseringsdage eller fridage, som personalet bruger på at støtte kvinderne i overgangen til et selvstændigt liv (Holm, 2024). Det bidrager til, at støtten i efterværnet differentierer, alt afhængigt af hvilket krisecenter, som kvinderne søger ophold på. Skyggearbejdet er dermed en afledt effekt af, at efterværnet differentierer, og personalet derved selv er nødt til, at fastsætte rammerne for efterværnet på det enkelte krisecenter. Gennem analysen har vi fundet, at når krisecentret gør en ekstra indsats for de voldsramte kvinder i overgangen til et selvstændigt liv, har kvinderne en større chance for at mestre det selvstændige liv, og derved mindske risikoen for at blive gengangere. Kan det derfor være rigtigt, at støtten i efterværnet skal afhænge af skyggearbejde?

For at kunne skabe et bedre, og mere ensartet, efterværn på landsplan, ville det derfor kræve politisk handling. Hvis der fra politisk side blev fastsat lovmæssige krav til støtte i overgangen til et selvstændigt liv, ville ansvaret for efterværnet ikke længere afhænge af det enkelte krisecenters individuelle vurderinger. Personalet ville i stedet være forpligtet til at følge faste retningslinjer, hvilket kunne sikre en mere ensartet og systematiseret støtte til de voldsramte kvinder efter endt ophold på krisecenter. Ved at gøre efterværnet mere ensartet, og ved at fastsætte nogle lovmæssige krav, ville det også bidrage til at gøre hele overgangen til et selvstændigt liv mere retfærdigt for de

voldsramte kvinder. I kraft af, at der ikke er en forskel på hvilket krisecenter, som kvinderne søger ophold på, vil der også blive skabt en bedre og mere ligeværdig efterværnsindsats, hvor det ikke afhænger af, at man søger ophold på det “rigtige” krisecenter. Det gør det også mere retfærdigt overfor personalet på krisecentrene, da de ikke skal sættes i en situation, hvor de enten skal gå på kompromis med deres professionsetik, eller bruge deres fritid på at udføre skyggearbejde (Dansk Socialrådgiverforening, 2025). Det sætter personalet i et krydspres, hvilket vi også fremhæver i vores analyse.

Der har tidligere været forskellige forslag, til hvordan et efterværn kunne forbedres, men forslagene er blevet afvist (Holm, 2024). Politikerne fralægger sig derved ansvaret i forhold til de voldsramte kvinders efterværn, og derfor placerer de igen ansvaret for efterværnet, ved krisecentrets personale. Det betyder også, at selvom politikerne fralægger sig ansvaret, så har de alligevel en forventning til, at arbejdet bliver udført (Holm, 2024). Er det derfor rimeligt, at der skabes en forventning til, at krisecentrenes personale, udfører skyggearbejde, for at sikre at kvinderne mestrer overgangen til et selvstændigt liv?

Modsat kan det også ses, at hvis det er krisecentrets personale, som varetager de voldsramte kvinders efterværn, efter endt ophold på krisecenter, giver det kvinderne bedre forudsætninger, for at mestre overgangen til et selvstændigt liv. Dette gør de på baggrund af, at personalet på krisecentret har en relation til de voldsramte kvinder. Ved at personalet allerede kender kvinderne, bliver overgangen til et selvstændigt liv blidere, da personalet kender kvindernes historie og deres problematikker, hvorfor personalet også kender til deres dysfunktionelle mønstre. Hvis dette skal være løsningen, skal der ansættes mere fagprofessionelt personale på krisecentrene, hvilket betyder, at der skal tilføres flere ressourcer til området. Yderligere kræver det også, at der skal være politisk opbakning til, at efterværnsarbejdet på krisecentrene udføres som reelt arbejde, og ikke som skyggearbejde.

Dog kan det indikere, at efterværnsområdet har et mere langsigtet perspektiv, da politikerne prioriterer, at arbejde med voldsudøveren fremfor de voldsramte kvinder. Det høje antal af gengangere har været en kendt problematik i mange år, hvorfor det ikke er noget nyt, at der er behov for en mere tæt og håndholdt efterværnsindsats (Bilag 1, 5:13 – 5:36).

6.3 Det kvindefjendtlige samfundssyn

Noget af det, som vi synes er interessant og relevant i forhold til vores emne, er betydningen af det stigende kvindefjendtlige syn, og hvordan det har en påvirkning for kvinderne i samfundet, hvorfor vi vil diskutere og reflektere over dette i følgende afsnit

Det ses, at der er en stigende tendens i samfundet, hvor unge drenge udsættes for kvindefjendsk indhold på de sociale medier (Güttler, 2025). Det kan blandt andet være indhold, som videoer, hvor kvinder bliver kaldt for sædcontainere eller ludere. Denne del af internettet kaldes '*Manosfæren*', og er blevet udbredt på sociale medier. *Manosfæren* er en betegnelse for et onlinefællesskab, som er antifeministisk og kvindehadende. Fællesskabet promoverer også tanken om mandligt overherredømme (Güttler, 2025). Det betyder også, at mange unge drenge, har større sandsynlighed for at omgås med det kvindelige køn på en sexistisk måde, hvorfor der også er større sandsynlighed for, at de kan komme til at negligere vold, der bliver begået mod kvinder. Dette har en betydning for deres kvindesyn, da det bidrager til at skabe en diskurs, hvor kvinder betragtes som det svage køn. Det ses også, at mænd, som har et had til kvinder, har en større tendens til at begå vold mod kvinder (Rottweiler, et. Al., 2024). Det betyder, at der er behov for, at der bliver forebygget fra en ret ung alder, da de unge drenge bliver eksponeret tidligt, og det kan have alvorlige konsekvenser for deres videre liv. Det kan forme deres kvindesyn, så de skaber nogle uhensigtsmæssige adfærdsmønstre i omgangen med kvinder. Vi mener derfor, at det er godt, at politikerne sætter fokus på voldsudøveren, i forhold til at de bruger ressourcer på den omvendte fodlænke. Men er initiativet omkring den omvendte fodlænke nok til at stoppe voldsudøveren, og dennes uhensigtsmæssige adfærd?

For at kunne stoppe den uhensigtsmæssige adfærd, mener vi, at der er behov for en mere intensiv indsats. Voldsudøveren har dannet disse adfærdsmønstre over en længere periode, hvorfor det ikke blot hjælper at symptombehandle med en fodlænke. Dette vil afholde voldsudøveren fra at begå ny vold i en given periode, men det vil ikke ændre voldsudøveren, og gøre at denne aldrig vil udøve vold igen. Der er derfor behov for, at voldsudøveren arbejder med sin adfærd og sine mønstre, da det er noget som ligger dybere i voldsudøveren, i kraft af det kvindesyn, som voldsudøveren har. Ville man udøve vold mod en kvinde, som man har respekt for? Det kunne derfor være relevant at supplere den omvendte fodlænke med obligatorisk terapi, da vi ikke mener, at den omvendte fodlænke er en holdbar løsning, som kan stå alene, i forhold til at stoppe voldsudøveren mod at udøve vold mod kvinder.

Som fremhævet tidligere, er der behov for en forebyggende indsats langt tidligere, da kvindesynet formes i de tidlige år i mændenes liv (Güttler, 2025). Før mændene når til et punkt, hvor de får en omvendt fodlænke på, skaber de et kvindesyn og en diskurs, som de har internaliseret. Det skaber et ansvar for samfundet, og for politikerne, i forhold til at tage handling for denne tendens, der sker i mændenes tidlige år, hvor de påvirkes af forskellige udefrakommende faktorer. Man kunne for eksempel tage handling gennem oplysning, hvor man sørgede for at oplyse og udfordre den unge generation, i forhold til emner som ligeværd, køn, stereotyper og hvordan vi kan eksistere frit sammen (Güttler, 2025). Ved at sørge for, at ovennævnte emner bliver en fast del af pensum i skolerne og ungdomsuddannelserne, sikres det, at det bliver taget alvorligt samt at der bliver taget ansvar for den udvikling, der er i gang. Ved at oplyse tidligere, bidrager man også til at forebygge, at de unge drenge ikke er lige så sårbare og modtagelige i forhold til det, som de bliver eksponeret for. Derudover er der også et forældreansvar i, hvordan ens børn begår sig på de sociale medier, og hvad de engagerer sig i. Samtidig bidrager bedre oplysning og større forældreansvar også til, at mændenes diskurs og deres syn på kvinder ændrer sig. Men er oplysning af de unge drenge nok, for at forhindre, at de bliver eksponeret for kvindefjendsk indhold, blandt andet på de sociale medier?

---

7. Konklusion

På baggrund af vores analyse og diskussion, konkluderer vi, at der er udfordringer med forebyggelsen af gengangere på krisecentre, og hvordan kvinderne støttes i overgangen til et selvstændigt liv. Med afsæt i vores primære empiri, er det tydeligt at støtten og hjælpen differentierer, afhængigt af hvilket krisecenter, som kvinderne søger ophold på.

Med udgangspunkt i resultaterne fra vores analyse, kan vi konkludere, at der er forskellige risikofaktorer, som gør sig gældende i forhold til at kvinderne indgår i en voldelig relation. Kvinderne har haft en barndom, hvor de har manglet anerkendelse, og har haft nogle dysfunktionelle mønstre, som de har videreført i deres voksne liv. Kvinderne higer efter anerkendelse, og oplever at blive anerkendt i starten af relationen med den voldelige partner, dog er dette en pseudo anerkendelse. Yderligere kan vi konkludere, at den voldelige partner, har en negativ påvirkning på kvindernes kapitaler, og derved fastholder kvinderne i en negativ social position. Der er en diskurs i samfundet, som bidrager til, at de voldsramte kvinder ses som viljesvage, og hvor de pålægges ansvaret for den vold, som de udsættes for. Det gør, at kvinderne bliver stigmatiseret, hvilket resulterer i, at kvinderne

internaliserer dette narrativ, hvorfor det påvirker kvindernes identitetsfølelse. Endvidere konkluderer vi, at for at de voldsramte kvinder kan genskabe deres identitet, har de brug for hjælp og støtte fra krisecentrenes personale. Krisecentrenes personale har en central rolle, i forhold til at skabe ro omkring kvinderne samt danne en relation til kvinderne. Dette kræver at kvinderne skal have opfyldt deres basale behov først, hvorefter de kan bearbejde deres oplevelser. Det er vigtigt, at de voldsramte kvinder bliver anerkendt i alle tre sfærer på krisecentrene, for at de kan opleve at få en styrket selvopfattelse og selvtilid, hvilket mindsker risikoen for at de bliver gengangere på krisecentrene. Vi konkluderer, at frivillighed er en stor faktor på krisecentrene, og de frivillige har et stort ansvar. Det betyder også, at hjælpen på krisecentrene blandt andet differentierer, da der ikke er noget krav til de frivillige i forhold til kurser eller andet uddannelse ved start på krisecentrene. Det gør, at de frivillige ikke har en faglighed at søge mod, når der skal tages hurtige og afgørende beslutninger. Dette skaber et krydspres i brugen af de frivillige, da de ikke har de samme kompetencer, som de fagprofessionelle, men er der meget af tiden alene. Yderligere konkluderer vi, at der skabes flere forskellige krydspres i krisecentrenes arbejde med de voldsramte kvinder. Et andet krydspres skabes, i forhold til, om man jævnligt skal bruge mere tid, og flere ressourcer, på at oplære de frivillige, så de er kvalificerede til at håndtere komplekse situationer, eller om man skal bruge flere ressourcer på mere fagprofessionelt personale. Dette ville mindske risikoen for, at de voldsramte kvinder bliver gengangere på krisecentrene, og øge kvindernes chance for at mestre et selvstændigt liv. Der opstår et tredje krydspres, i forhold til at skabe kontinuitet i personalet. Der er et økonomisk krydspres, da det fagprofessionelle personale er dyrere, end hvis der skulle benyttes frivillige kræfter, hvorfor der skal bruges flere ressourcer, hvis der skal skabes kontinuitet i personalet. Et fjerde krydspres opstår, i det at personalet på krisecentrenes faglighed bliver presset, når de skal gå på kompromis med deres professionsetiske værdier.

Vi konkluderer, at hjælpen i efterværnet differentierer, afhængigt af hvilket krisecenter, som de voldsramte kvinder søger ophold på. Det betyder, at mange fagprofessionelle på krisecentrene udfører skyggearbejde, da der ikke er et lovmæssigt krav for efterværnet, hvorfor personalet ikke ved, hvad kvinderne kan forvente at blive mødt af efter endt ophold. Det medfører, at de voldsramte kvinders chance for at mestre et selvstændigt liv, afhænger af det enkelte krisecenters kultur, i forhold til at varetage efterværnet. Tilgængeligheden af personalet på krisecentrene, har også en betydning for, hvorvidt de mestre et selvstændigt liv. Yderligere konkluderer vi, at for at de voldsramte kvinder ikke bliver gengangere på krisecentrene, er det vigtigt, at der bliver bedre voldsfaglige kompetencer

i kommunerne.

Ud fra vores diskussion, konkluderer vi, at der er forskellige tilgange til hvilken løsning, der ville gavne de voldsramte kvinder bedst, i forhold til at mestre et selvstændigt liv. Der er den omvendte fodlænke, som er et godt tiltag, men vi konkluderer også, at det ikke er tilstrækkeligt, da der er behov for en supplerende løsning, hvor der arbejdes med mønstrene og adfærden hos voldsudøveren. Derudover konkluderer vi, at politikerne fralægger sig ansvaret for efterværnet, da efterværnet er op til personalet på det enkelte krisecenter. Vi konkluderer yderligere, at der skal forebygges meget tidligere mod kvindefjendske holdninger, da unge drenge i den forbindelse kan komme til at negligere vold mod kvinder.

Det kan derfor konkluderes, at der er behov for at arbejde forebyggende på krisecentrene samt i efterværnet, for at de voldsramte kvinder ikke bliver gengangere på krisecentrene. Det kan yderligere konkluderes, hvor vigtigt det er, at de voldsramte kvinder modtager en tæt og håndholdt efterværnsindsats efter endt ophold på krisecenter, for at de ikke bliver gengangere. Ligesom det kan konkluderes, at der er behov for en mere ensartet efterværnsindsats.

---

8. Perspektivering

Vold mod kvinder er et problem i Danmark, men det er også et stort problem internationalt. For at sætte fokus på problematikken, har FN lanceret kampagnen “Orange Dage”, hvor der sættes fokus på vold mod kvinder blandt de deltagende lande. Kampagnen strækker sig fra den 25. oktober til den 10. december, og der er mere end 180 lande, som deltager i kampagnen (Aalborg Kommune, 2025). I forlængelse af det store fokus på vold mod kvinder, skaber det også et øget fokus på kvinders rettigheder. Det betyder at landene er nødt til at tage handling, for at sikre kvindernes rettigheder, hvilket er bidragende til, at flere lande har skrevet under på Istanbulkonventionen. Som fremhævet tidligere i projektet, er Istanbulkonventionen en konvention, som anser vold mod kvinder, som en krænkelse af menneskerettighederne (Council of Europe, 2025). Det ses nu, at flere af de lande, som tidligere har skrevet under på konventionen, trækker sig ud af konventionen (Larsen, 2025). Det betyder, at der skabes en usikkerhed i de pågældende lande, hvor man fratager en gruppe mennesker nogle rettigheder, som de ellers var blevet sikret. Det har derfor også betydning for det syn, som landet har på den kvindelige befolkning, da man ikke anerkender vold mod kvinder, som et problem,

der er værd at bruge ressourcer på. Det skaber ligeledes en diskurs i forhold til kønnene, hvor det mandlige køn anses som værende mere værd end det kvindelige køn. Letland er et af de lande, som har trukket sig ud af konventionen, da de mener, at konventionen “udvider kønsbegrebet til noget, der går ud over det biologiske” (Larsen, 2015). I det, at flere lande er begyndt at trække sig ud af konventionen, skaber det en tendens, hvor landene ikke tager kvinders rettigheder og vold mod kvinder alvorligt. Det skaber også en større intern splittelse, jo flere lande der melder sig ud af konventionen. Konventionen vil være stærkere, jo flere lande, der bakker op om den. Der kan også trækkes paralleller til vores diskussion, i forhold til det stigende kvindefjendske syn, som der er i samfundet. Det betyder, at når landene trækker sig ud af konventionen, kan det være en spejling af den kvindefjendske tendens, som der foregår. Der er dermed ikke nogen rettigheder til at beskytte de kvinder, der udsættes for vold, samtidigt med at synet på kvinder bliver mere fjendtligt. De lande, som trækker sig fra konventionen, fralægger sig derfor ansvaret for de kvinder, som udsættes for vold. Denne problematik understøtter vigtigheden af afholdelsen af “Orange Dage”, hvor man øger fokus på vold mod kvinder samt man øger opmærksomheden på nogle kvinders manglende rettigheder.

Referenceliste

Aalborg Kommune (19. December, 2025). *Orange Dage i Aalborg - sammen sætter vi fokus på kønsrelateret vold*. <https://www.aalborg.dk/nyheder/orange-dage-i-aalborg-sammen-saetter-vi-fokus-paa-koensrelateret-vold>

Christensen, A. B. (2021). *Socialrådgiveren i frontlinjen - En introduktion til street-level bureaucracy i socialt arbejde*. Hans Reitzels Forlag.

Council of Europe (13. Oktober, 2025). *EUROPARÅDETS KONVENTION OM FOREBYGGELSE OG BEKÆMPELSE AF VOLD MOD KVINDER OG VOLD I HJEMMET - Istanbul konventionen*. <https://rm.coe.int/1680685e22>

Danmarks Statistik (28 januar 2025a). *Kvinder på krisecentre 2017-2023*. <https://www.dst.dk/Site/Dst/Udgivelser/nyt/GetAnalyse.aspx?cid=55287>

Danmarks Statistik (17 september 2025b). *Krisecentre*. <https://www.dst.dk/da/Statistik/emner/sociale-forhold/social-stoette/krisecentre>

Danner (18. December, 2025a). *Stalking og digital vold*. <https://danner.dk/stalking-og-digital-vold/>

Danner (13. Oktober, 2025b). *Seksualiseret Vold*. <https://danner.dk/seksualiseret-vold/>

Danner (10. December, 2025c). *Viden om den omvendte fodlænke*. <https://danner.dk/fodlaenke/viden-om-den-omvendte-fodlaenke/>

Dansk Socialrådgiverforening (27. November, 2025). *DS' Professionsetik*. <https://socialraadgiverne.dk/fag-og-debat/faglige-fokusomraader/professionsetik/ds-professionsetik/>

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2016/679 af 27. april 2016

Goffman, E. (2018). Stigma – om afvigerens sociale identitet. Samfundslitteratur. 2 udgave, 5. oplag.

Guldager, J. 2015. Videnskabsteori - en indføring for praktikere. Akademisk forlag.

Güttler, H. K. (30. September, 2025). *Tal med dine elever om det kvindehad, de kan opleve online*.
<https://uddannelsesbladet.dk/artikel/tal-med-dine-elever-om-det-kvindehad-de-kan-opleve-online>

Holm, E. F. (11 januar 2024). *Voldsramte kvinder står alene, når de forlader krisecenteret. Flere af dem ender på krisecenter igen og igen*. <https://www.socialtindblik.dk/voldsramte-kvinder-staar-alene-naar-de-forlader-krisecenteret-flere-af-dem-ender-paa-krisecenter-igen-og-igen/>

Honneth, A. (2015). Behovet for anerkendelse - en tekstsamling. Hans Reitzels Forlag.

Ingemann, J. H., Kjeldsen, L., Nørup, I., & Rasmussen, S. (2018). *Kvalitative undersøgelser i praksis - viden om mennesker og samfund*. Samfundslitteratur.

Justitsministeriet (3. April, 2025). *Et enigt Folketing indfører brug af omvendt fodlænke*.
<https://www.justitsministeriet.dk/pressemeddelelse/et-enigt-folketing-indfoerer-brug-af-omvendt-fodlaenke/>

Kloch, S. (28. Januar, 2025). *»Vi tager det dybt alvorligt«: Ny rapport rejser kritik af Danmarks indsats mod vold i nære relationer*. <https://socialmonitor.dk/nyheder/art10245550/Ny-rapport-rejser-kritik-af-Danmarks-indsats-mod-vold-i-n%C3%A6re-relationer>

Kongsgaard, L. T. (2017). *MULTITEORETISK PRAKSIS I SOCIALT ARBEJDE*. 2. Oplag. Samfundslitteratur.

Kvindehuset (14. November, 2025). *Voldens normaliseringsproces*.
<https://www.kvindehuset.ltk.dk/viden-om-vold/voldens-normaliseringsproces>

Larsen, J. R. (31. Oktober, 2025). *Endnu et Nato-land dropper konvention, der beskytter kvinder mod vold.* <https://www.dr.dk/nyheder/udland/endnu-et-nato-land-dropper-konvention-der-beskytter-kvinder-mod-vold>

Larsen, N. B. (2013). Pierre Bourdieu – praksis, magt og sociale skel. I S. J. Hansen (red.), *Sociologi i Socialrådgivning og socialt arbejde*. Hans Reitzels Forlag.

Lev uden vold (7 oktober, 2025a). *Socialfaglig definition på psykisk vold.* <https://levudenvold.dk/viden-om-vold/lovgivningen/socialfaglig-definition-af-psykisk-vold/>

Lev uden Vold (7 oktober, 2025b). *Psykisk Vold.* <https://levudenvold.dk/viden-om-vold/former-for-vold/psykisk-vold/>

Lev uden Vold (7 oktober, 2025c). *Fysisk Vold.* <https://levudenvold.dk/viden-om-vold/former-for-vold/fysisk-vold/>

Lev Uden Vold (21. Oktober, 2025d). *Om os.* <https://levudenvold.dk/om-lev-uden-vold/om-os/>

Lev Uden Vold (2024). *Partnervoldens karakter En undersøgelse af forekomst, virkninger og afhængighedsforhold* <https://levudenvold.dk/media/oqynrf44/partnervoldens-karakter-final.pdf>

Lev Uden Vold (2018). *Efterværn for voldsudsatte - Kortlægning af behovet for efterværnstilbud til mænd, kvinder og børn på krisecentre og i ambulant behandling – med henblik på oprettelse af psykologisk efterværn i regi af Lev Uden Vold.* https://levudenvold.dk/media/jhtfk5yp/rapport_efterv%C3%A6rn_levudenvold.pdf

LOKK (16 september 2025). *Definitioner.* <https://www.lokk.dk/viden-om-vold/hvad-er-vold/definitioner/>

Mandag Morgen (2011): *Ud af familiens vold - DEBAT OM INDSATSEN MOD VOLD I NÆRE RELATIONER.* Mandag Morgen og TrygFonden.

https://www.lokk.dk/media/ke3fjevvp/ud_af_familiens_vold.pdf

Meyer, S. (2016). “*Still blaming the victim of intimate partner violence? Women’s narratives of victim desistance and redemption when seeking support*”. *Theoretical Criminology*, vol 20 (1), p. 75-90.

Nielsen, T. (2010). *Elementær Psykologi*. Frydenlund.

Ottosen, M. H. & Østergaard S. V. (24. Oktober, 2022). *Partnervold i Danmark 2020*.
<https://www.vive.dk/media/pure/mxbjpnzb/6665864>

Rottweiler, B., Clemmow, C. & Gill, P. (2. Januar, 2024). *A Common Psychology of Male Violence? Assessing the Effects of Misogyny on Intentions to Engage in Violent Extremism, Interpersonal Violence and Support for Violence against Women*. <https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/40201138/>

Schmidt, A., Nielsen, K. S. F., Rossen, C. V., & Scavenius, C. (14. Oktober, 2025). *Videre Uden Vold – en tidlig indsats til voldsudsatte og voldsudøvere i nære relationer – Evaluering af interventionsmodellen VUV*. <https://www.vive.dk/media/pure/rv7471dv/26998001>

Socialstyrelsen (2022). *Frivillige i tilbud til voldsudsatte personer Tematisk undersøgelse om vold i nære relationer*.
[https://www.sbst.dk/media/14394/Socialstyrelsen%20\(2022\)%20Frivillige%20i%20tilbud%20til%20voldsudsatte%20personer.pdf](https://www.sbst.dk/media/14394/Socialstyrelsen%20(2022)%20Frivillige%20i%20tilbud%20til%20voldsudsatte%20personer.pdf)

Social- og Boligministeriet (14. November, 2024). *Aftale mellem regeringen og Socialistisk folkeparti, Danmarksdemokraterne, Liberal Alliance, Det Konservative folkeparti, Enhedslisten, Radikale Venstre og Alternativet om udmøntning af reserven til foranstaltninger på social-, sundheds og arbejdsmarkedsområdet 2025-2028*.
https://www.sm.dk/Media/638687397730836904/SSA25_aftaletekst_%C3%B8konomioversigt_og_puljekriterier_UA.pdf

Social- og Boligministeriet (4. November 2016). Aftale om satspuljen på social- og indenrigsområdet 2017-2020. <https://www.sm.dk/media/7541/aftaletekst-og-oekonomioversigt-satspuljen-2017.pdf>

Social- og Boligstyrelsen (8. Juni 2017). *Ny organisation skal styrke arbejdet mod vold i nære relationer*. <https://www.sbst.dk/nyheder/2017/ny-organisation-skal-styrke-arbejdet-mod-vold-i-naere-relationer>

Syddansk Universitet (Juni 2021). *Kvinder på kvindekrisecenter*. https://danner.dk/wp-content/uploads/2024/07/Kvinder-pfaa-kvindekrisecenter_SDU_sarah_dokkedahl.pdf

Thagaard, T. (2004). *Systematik og Indlevelse. En indføring i kvalitativ metode*. Akademisk Forlag. 1. udgave, 4. oplag.

Vaaben, L., Seidelin L. & Hvilsom F. (17 september 2025). "Partnerdrab". *Politiken*. <https://politiken.dk/danmark/art8958046/Her-er-databasen-over-alle-partnerdrab-i-Danmark-siden-2017>

Retskilder

Serviceovens (SEL), jf. lovbekendtgørelse 2025-02-11 nr. 155

Straffeloven, LBKG 2024-11-05 nr. 1145